

Nguyễn nhật Ánh

Vnthuquan.net, 2009.

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 1

Xe chạy hơn một tiếng đồng hồ thì nhỏ Hạnh bắt đầu cảm thấy mỏi chân.

Chiếc ba lô căng phòng của Quý ròm để dưới gầm ghế khiến nó không duỗi thẳng chân ra được. Nó đành phải lắc lắc hai đầu gối cho đỡ mỏi.

Đã mấy lần nhỏ Hạnh nhìn sang bên cạnh nhưng thấy Quý ròm ngồi ngủ khò còn Tiểu Long thì đang cúi đầu đọc truyện, nó không nỡ gọi, đành chép miệng ngoảnh nhìn ra ngoài.

Lúc này những cánh đồng rộng đã bị bỏ lại tít phía sau. Xe đi như chui vào những vườn điều, vườn chôm chôm chi chít trái trái dài hai bên đường.

Nhỏ Hạnh chưa thấy cây điều và cây chôm chôm bao giờ. Vì vậy khung cảnh trước mắt khiến nó nhấp nha nhấp nhồm và như không dừng được, nó quay lại lay mạnh Tiểu Long, bất chấp phép lịch sự mà nó tuân thủ nãy giờ:

- Này, nhìn kìa!

Tiểu Long rời mắt khỏi trang sách:

- Gì vậy?

Nhỏ Hạnh nói như reo:

- Cây chôm chôm! Cây điều nữa! Trái nhiều quá trời!

Tiểu Long nhún vai hờ hững:

- Tưởng gì!

Thái độ thờ ơ của Tiểu Long làm nhỏ Hạnh hụt hững:

- Bộ Long đã nhìn thấy những loại cây này rồi hả?

- Chôm chôm và điều ở ngoài quê Long thiếu gì!

Ra là vậy! Nhỏ Hạnh xui lơ. Có một lúc nó định chồm qua đập Quý ròm dậy nhưng rồi sực nhớ lần này ba đưa đi nghỉ mát ở Vũng Tàu là nghỉ ở nhà cô Quý ròm, điều đó có nghĩa là Quý ròm đã đi qua con đường này nhiều lần và những vườn điều, những vườn chôm chôm không còn lạ gì với nó.

- Bộ Hạnh chưa đi Vũng Tàu bao giờ hả? - Tiểu Long thành linh hỏi.

- Chưa. Thế còn Long?

- Tôi đi lần này là lần thứ ba.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế ở Vũng Tàu có gì hay?

Câu hỏi các có của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long đưa tay lên gãi cổ.

Một hồi lâu, nó mới ấp úng đáp:

- Có biển.

- Biển thì nói làm gì! - Nhỏ Hạnh hừ mũi - Ai chả biết là ở Vũng Tàu có biển! Thế ngoài biển, còn có gì nữa?

- Có cát!

Quý ròm bất thần vọt miệng đáp thay. Chả ai biết nó tỉnh dậy từ lúc nào.

Nhỏ Hạnh lờm Quý ròm:

- Thế ngoài cát?

- Ngoài cát là cá!

- Ngoài cá?

- Ngoài cá là cua!

- Ngoài cua?

- Ngoài cua là còng!

Quý ròm làm một lèo khiến Tiểu Long không nhịn được phải phì cười.

Nhỏ Hạnh vẫn không chịu thua. Nó bậm môi:

- Thế ngoài còng?

Tới đây thì Quý ròm bí. Hết giễu được nữa, nó đành cười hì hì:

- Ngoài còng là... bò viên!

Câu trả lời của Quý ròm làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó vùng vằng:

- Hạnh nghỉ chơi Quý ra luôn à!

Quý ròm cuống quýt:

- Thôi, thôi, tôi xin lỗi Hạnh!

Mặt nhỏ Hạnh vẫn lạnh băng:

- Không có xin lỗi xin phải gì hết! Hạnh không nói chuyện với Quý nữa!

- Cho tôi xin lỗi đi mà! - Quý ròm hạ giọng nài nỉ - Ai mà chẳng có lúc... lỡ lời!

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Vậy Quý thề đi!

- Thề.

- Thề sao?

Quý ròm liếm môi:

- Thề... không bao giờ lỡ lời nữa!

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Thề vậy thì nói làm gì!

- Chứ thề sao?

- Phải thề là nếu Quý lơ lời lằn nữa thì Quý sẽ bị xe đụng hoặc bị sét đánh gì gì đó!

Quý ròm liền lim dim mắt:

- Nếu tôi còn lơ lời lằn nữa thì tôi sẽ đụng xe ngay lập tức!

- Quý đừng có ăn gian! - Nhỏ Hạnh giăy nãy - Bị xe đụng chứ không có đụng xe gì hết!

Quý ròm lại nhắm mắt:

- Nếu tôi lơ lời thì tôi sẽ bị xe đụng sút móng!

Nhỏ Hạnh vẫn lắc đầu nguây nguậy:

- Không được! Xe đụng sút móng thì ăn nhằm gì! Phải đụng què giò thì Quý mới sợ!

Bị bắt bẻ hoài, Quý ròm đỏ quau:

- Ai bảo Hạnh là sút móng không ăn nhằm gì! Hạnh thử tưởng tượng một ngày nào đó Hạnh bị sút hết mười móng tay lẫn mười móng chân, Hạnh có đi học được không!

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm tìm cách cãi chày cãi cối nhưng hình dung đến cảnh một con người bị sút hết móng chân móng tay, nó thấy như vậy cũng là đau khổ lắm nên không bắt Quý ròm thề lại nữa.

Thấy nhỏ Hạnh làm thinh, Quý ròm khoái chí cười thầm. Nó chắc mắm phen này nó đã được nhỏ bạn thông minh của mình.

Quý ròm tức cười còn vì một chuyện khác nữa. Nó không hiểu tại sao nhỏ Hạnh lại mê món bò viên đến thế. Hễ mỗi lần cả bọn rủ nhau đi ăn, bao giờ nhỏ Hạnh cũng đòi vào quán phở bò viên hoặc hủ tiếu

bò viên cho bằng được. Ở nhà cũng vậy. Trong mâm cơm của gia đình nó, bữa nào cũng có một tô bò viên dành riêng cho nó. Ba nó, mẹ nó và thằng Tùng, em trai nó, người nào cũng gấp hết món này tới món khác, riêng nó từ đầu đến cuối chỉ xộc đĩa vào mỗi tô bò viên. Chỉ khi nào mẹ nó thúc ép lắm, nó mới nhăn nhó gấp sang các món khác.

Nhưng như vậy cũng chẳng có gì đáng nói. Đẳng này, nhỏ Hạnh mê bò viên đến nỗi nó tuyên bố thẳng thừng lớn lên nó nhất định sẽ trở thành một chủ tiệm hủ tiếu bò viên. Ước mơ của nó kỳ quái đến mức ba mẹ nó phải nhăn mặt lắc đầu. Ai đời một học sinh xuất sắc như nó, một bộ tự điển biết đi, một trí nhớ tuyệt hảo, thông thạo cùng lúc hai ngoại ngữ, lại chẳng kỳ vọng gì cao xa như trở thành bác sĩ, kỹ sư hay nhà ngoại giao chẳng hạn, lại khoanh tròn ước vọng của mình trong... vành tô hủ tiếu!

Lần đầu nghe nhỏ Hạnh tỉ tê mơ ước của mình, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Hạnh không làm chủ tiệm hủ tiếu được đâu!
- Sao vậy?
- Hạnh sẽ đập vỡ hết bát đĩa, lấy gì đựng hủ tiếu!
- Không sao! - Nhỏ Hạnh cắn môi - Hạnh sẽ sắm bát đĩa bằng... nhựa!

Quý ròm nhún vai:

- Ngay cả vậy Hạnh cũng không thể trở thành chủ tiệm hủ tiếu được!
- Tại sao?

Quý ròm cười hì hì:

- Hạnh sẽ ăn cụt hết vốn của mình! Chẳng ai mở tiệm hủ tiếu để bán cho... chính mình cả!

Lời trêu chọc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xấu hổ đến nóng ran cả mặt. Sau lần đó, nó chẳng bao giờ đại dột tâm sự với Quý ròm về những gì nó ấp ủ nữa.

Nhưng không vì vậy mà Quý ròm buông tha nó. Thỉnh thoảng, như hôm nay chẳng hạn, Quý ròm lại ngửa miệng lôi đề tài bò viên ra giễu cợt khiến nó phát khùng lên bắt thẳng bạn gầy khăng gầy kheo của mình thề sống thề chết mới chịu bỏ qua.

Quý ròm ngồi nghĩ ngợi lan man và tủm tủm cười một mình. Nhỏ Hạnh liếc qua bắt gặp, bèn gắt:

- Thích thú chuyện gì mà Quý ngồi cười hoài thế? Kéo cái ba lô lại chỗ Quý cho Hạnh nhờ chút đi!

- Để đó đâu có sao!

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Sao lại không sao! Kẹt cái ba lô, này giờ Hạnh đuổi chân không được, mỗi thí mồi!

Quý ròm tắc lưỡi:

- Nhưng bây giờ thì không cần nữa!

- Sao vậy? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

Quý ròm thở ra một hơi dài:

- Tới Vũng tàu rồi!

Nhỏ Hạnh quay ngoắt ra ngoài, phát hiện xe đã vào thành phố. So với thành phố Sài Gòn, Vũng Tàu ít ồn ào, náo nhiệt hơn nhiều.

Những bức tường vôi trắng thấp thoáng sau bóng cây xanh khiến thần kinh nó chột dụi đi sau quãng đường dài bị nhồi xóc trên xe.

Tiểu Long níu tay Quý ròm:

- Nhà bà cô mày ở chỗ nào đâu?

- Ở Bãi Dứa. Lát nữa tới bến xe, tụi mình sẽ đi xích-lô đến đó!

- Xa không?

Quý ròm vung tay mô tả:

- Bằng nhà tao chạy đến nhà mày, rồi chạy ngược về, rồi quay lại nhà mày, rồi...

- Thôi, thôi! - Tiểu Long vội vã đưa hai tay bịt tai lại - Tao không thèm nghe mày nữa đâu!

- Không nghe thì thôi!

Quý ròm làm ra vẻ giận dữ rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười hì hì.

... Chiếc xích lô chạy về hướng Bãi Trước rồi quẹo trái, theo đường Hạ Long ngược lên dốc.

Gió biển mặn mà phả vào người khiến nhỏ Hạnh reo lên hớn hở:

- Thích quá! Thích quá!

Tiểu Long thì tò mò đưa mắt ngắm các loại tàu thuyền đủ kiểu đậu san sát bên kè đá, thăm mớ đến những chuyến phiêu lưu.

Quý ròm ra vẻ chủ nhân, hai tay chỉ loạn:

- Tít đằng kia là Thích Ca Phật đài. Còn đây là bến cao tốc. Trước mặt mình là chùa Phật nằm. Còn chạy tuốt lên trên kia là Mũi Nghinh Phong.

Nhỏ Hạnh liếc môi:

- Thế nhà bà cô Quý ở đâu? Gần tới chưa?

Quý ròm chồm người chỉ tay ra phía trước:

- Ở chỗ cây sứ kia kìa!

Cây sứ mọc ngay đầu sân nhà cô Quý ròm.

Chiếc xích lô vừa dừng lại, ba đứa vội vàng nhảy xuống xe.

Trong khi Quý ròm chạy lại cổng nhấn chuông, Tiểu Long và nhỏ Hạnh háo hức nhìn vào tò mò ngắm nghía.

Nhà của cô Quý ròm xây lõm vào vách núi. Người ta phải đục đá ra để lấy chỗ cất nhà. Phía dưới là khoảnh sân rộng dùng làm chỗ đậu xe. Tiếp theo là những bậc cấp dẫn lên căn nhà nằm tít trên cao, hai bên hoa giấy mọc từng chùm đỏ ối.

Lần đầu tiên trông thấy một ngôi nhà kỳ dị như vậy, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cứ ngẩn mặt ra nhìn.

Quý ròm nhấn chuông đến lần thứ ba thì một thằng nhóc trạc mười hai tuổi từ trên cao theo bậc cấp phóng xuống. Nhác thấy Quý ròm đứng ngoài cổng, chưa tới nơi nó đã reo:

- A, anh Quý! Em đợi anh từ sáng đến giờ!

Quý ròm mỉm cười:

- Cô Tư có nhà không?

- Có! - Thằng nhóc vừa kéo sợi xích leng keng quẩn quanh mép cổng vừa đáp - Tối qua cậu Hai gọi điện thoại báo sáng nay anh xuống chơi nên mẹ em ở nhà suốt chẳng đi đâu!

Quý ròm giới thiệu hai bạn mình cho thằng em, rồi nói:

- Còn đây là Mạnh, con cô Tư!

Mạnh gật đầu chào hai người khách quý:

- Mời anh, mời chị vô nhà chơi!

Sau khi nói một câu đầy vẻ người lớn, Mạnh quay lại dẫn đường.

Nhìn nó thoăn thoắt leo lên các bậc đá, nhỏ Hạnh không khỏi lắc đầu thán phục.

Cô Tư của Quý ròm đón tiếp ba đứa trẻ với vẻ niềm nở, tất bật của một người lâu ngày không có khách đến thăm.

Cô dẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đi từng phòng, giới thiệu chỗ ăn chỗ ngủ đã được sửa soạn tươm tất, rồi sau đó giục bọn trẻ đi rửa mặt.

Quý ròm lẻo đẹo đi theo hai bạn, mặt mày sung sướng vì sự chu đáo của cô mình.

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 2

Rửa mặt rửa mày và thu xếp đồ đạc đầu đó xong xuôi, nhỏ Hạnh khều Quý ròm:

- Ra biển tắm đi!
- Chiều hãy tắm! - Quý ròm gạt phất - Ai lại tắm giờ này!
- Tắm giờ này đâu có sao!

Quý ròm vẫn lắc đầu:

- Giờ này nắng lắm! Buổi trưa mà xuống biển là rộp da liền!
- Như mọi đứa con gái khác, nghe nói đến hai chữ "rộp da", nhỏ Hạnh thè lưỡi, rút lui ngay ý định. Nhưng nó vẫn chưa chịu ngồi yên:

- Vậy mình đi chơi đi!
- Đi đâu?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thì đi loanh quanh đâu đó!

Mạnh đứng bên hóng chuyện, nghe vậy liền hào hứng mách nước:

- Lên chùa Phật nằm chơi đi! Chùa Phật nằm gần xit đây nè!

Nhỏ Hạnh mau mắn:

- Ừ, lên chùa Phật nằm đi!

Tiểu Long cũng hòa vô:

- Đúng rồi đó! Đi tới đi lui cho dẫn gân cốt! Hồi sáng đến giờ ngồi trên xe tù căng thí mồi!

Ngồi xe mệt, Quý ròm chỉ thấy buồn ngủ. Nó chả thấy tù căng tí ti ông cụ nào. Bây giờ, nó chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc.

Nhưng trước áp lực của hai bạn, lại thêm thằng Mạnh hăng tiết vọt không ngừng xúi giục, nó đành phải miễn cưỡng xỏ giày lếch thếch đi theo, thỉnh thoảng lại liếc xéo thằng em trời đánh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chùa Phật nằm có tên chính thức là Niết Bàn Tịnh Xá, cách nhà cô Quý ròm khoảng một trăm mét. Nhưng dân gian ít gọi tên chữ, chỉ quen gọi là chùa Phật nằm, căn cứ vào tư thế của tượng Phật thờ trong chùa.

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh không ngừng trầm trồ về bức

tượng khổng lồ này thì Quý ròm uể oải đứng tựa lưng vô cửa, vẻ hờ hững. Nó đã xem bức tượng này hàng bao nhiêu lần nên đã chẳng còn hứng thú. Thậm chí, tư thế nằm lim dim của Đức Phật lúc này càng khiến nó thêm ghen tị. Nó chỉ mong chóng về đến nhà để tót lên giường nằm lim dim như thế.

Nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh "tham quan" lâu lắc. Chúng lẩn quẩn bên bức tượng cả buổi, vừa đi vòng quanh vừa hiếu kỳ rờ rẫm và hỏi han thẳng Mạnh lót tót đằng sau đủ thứ chuyện trên đời. Còn thẳng Mạnh nhanh nhẩu đoảng này, năm đời bảy kiếp mới được thiên hạ kính cẩn "phỏng vấn", cứ toét miệng ba hoa liên tu bất tận khiến Quý ròm đứng nhìn bất ngửa con mắt.

Đến khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh quay ra thì trời đã đứng bóng. Quý ròm làu bàu:

- Coi gì lâu dữ vậy? Đói bụng bỏ xừ!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi, trêu:

- Xem kìa, người gì mà hết ăn tới ngủ, hết ngủ tới ăn, lạ chưa!

Quý ròm càn cẩu:

- Kệ tôi! Miễn tôi không ăn...

Quý ròm định nói "Miễn tôi không ăn hủ tiếu bò viên là được rồi!"

nhưng sực nhớ tới lời thề trên xe hời sáng, nó vội tót ngay lại.

Thấy Quý ròm bỏ lửng câu nói, nhỏ Hạnh không nén được thắc mắc:

- Quý định nói Quý không ăn gì vậy?

- Cái món này không nói ra được!

Nhỏ Hạnh càn tò mò:

- Thì Quý cứ nói đại đi!

Quý ròm càn làm ra bộ bí mật:

- Đã bảo không được là không được mà!

- Sao vậy?

Quý ròm gãi đầu:

- Nói ra có người không thích!

- Quý cứ nói đi! - Nhỏ Hạnh chớp mắt, gạ - Ai không thích kệ người ta, Hạnh thích là được rồi!

- Thật hén?

- Thật.

- Vậy nói hén?

Nhỏ Hạnh nhanh nhẩu:

- Ủ, nói đi! Món gì vậy?

- Món... bò viên!

Nói xong, Quý ròm toét miệng ra cười. Nhìn vẻ hả hê, khoái trá của Quý ròm, nhỏ Hạnh tức điên nhưng biết cú sập bẫy này là do mình

bắt cần gậy ra, nó chỉ biết nhăn nhó gượng gạo cười theo.
Sau khi lừa được nhỏ Hạnh vào tròng, Quý ròm khoái chí quên cả đói bụng. Nó lững thững đi về phía cổng chùa, không bằng nhắng giục giã hay cau có như khi nãy nữa.
Chợt có tiếng nhỏ Hạnh gọi giật từ phía sau:
- Khoan đã, Quý ơi!
- Gì vậy?
Quý ròm quay lại, thấy nhỏ Hạnh, Tiểu Long và thằng Mạnh đang đứng xúm xít trước bức tường gạch dọc đường vào chùa.
- Lại đây xem cái này nè! - Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt.
Quý ròm ngạc nhiên lò dò tiến lại.
Nhỏ Hạnh chỉ tay lên bức tường trước mặt:
- Quý thấy cái gì không?
Quý ròm ngước lên, thấy trên tường có một bài thơ viết bằng than, bèn nhún vai:
- Khách vãn cảnh chùa cao hứng đề thơ là chuyện bình thường, có gì lạ đâu?
- Chuyện đề thơ không lạ! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Nhưng nội dung bài thơ thì rất lạ! Hạnh chả hiểu gì cả!
Quý ròm lại nhìn lên bài thơ, nhắm đọc:
Ở ngoài sương ngoài gió
Trang hoàng những hiểm nguy
Ba người đi đến đó
Bảy ngày không trở về.
Quả thật, bài thơ rất kỳ quái, đúng như nhỏ Hạnh nhận xét. Nó không giống với những bài thơ vãn cảnh mà Quý ròm từng thấy. Nó chẳng tả cảnh chùa, cũng chẳng nói lên cảm tưởng của tác giả bài thơ khi viếng cảnh.
Quý ròm đọc đi đọc lại bài thơ hai, ba lần rồi chép miệng thở dài:
- Tôi cũng chẳng hiểu gì cả!
Nhỏ Hạnh lại chỉ tay lên bức tường:
- Quý có thấy hình vẽ dưới góc bài thơ không?
Bây giờ Quý ròm mới nhìn thấy hình vẽ nhỏ Hạnh chỉ.
Nó gật đầu:
- Thấy. Đó là hình con chim phải không?
- Đúng rồi.
- Đó là chim gì vậy?
- Chim hải âu.
Quý ròm nhú mày:
- Sao lại có chim hải âu ở đây kia?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã xen lời:

- Tao nghi đây là dấu hiệu của một băng đảng bí mật nào đó!

Nhỏ Hạnh trố mắt:

- Băng đảng bí mật?

- Ủ! - Tiểu Long quệt mũi - Đích thị đây là một băng tội phạm!

Quý ròm nhún vai:

- Tao không tin! Bọn tội phạm không bao giờ lại làm thơ!

- Nhưng đây không phải là thơ! - Nhỏ Hạnh vọt miệng - Nó chỉ giống như một bài thơ thôi!

Thấy nhỏ Hạnh ngả về phía Tiểu Long, Quý ròm cau tiết vặn lại:

- Không là thơ chứ là gì?

Nhỏ Hạnh vẫn điềm nhiên:

- Hạnh nghi đây là một thứ ám hiệu. Những kẻ hoạt động bí mật thường dùng cách này để thông báo tin tức cho nhau!

Quý ròm cười khẩy:

- Vậy theo Hạnh thì ám hiệu đó nói gì!

Nhỏ Hạnh bắt lặc thú nhận:

- Hạnh không biết! Hạnh chỉ đoán vậy thôi!

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đang cau mày nghĩ ngợi, thằng Mạnh thành linh lên tiếng:

- Anh Quý, anh Tiểu Long và chị Hạnh cả thấy là ba người phải không?

Quý ròm không hiểu tại sao thằng em mình lại hỏi cắc cớ như vậy, liền gất:

- Chứ chẳng lẽ là sáu người?

Mạnh không buồn để ý đến sự bất bẻ của ông anh, liếm môi hỏi tiếp:

- Vả cả ba định xuống Vũng Tàu nghỉ mát một tuần đúng không?

- Mà biết rồi mà còn hỏi! - Quý ròm càu càu.

Mạnh bỗng nhiên lấp bắp:

- Nếu vậy thì... nguy... nguy to rồi! Đích thị là băng đảng bí mật này đang nhắm vào ba người tụi anh!

Lời phán của Quý ròm làm Quý ròm tái mặt. Nhưng nó vẫn cố tỏ ra cứng cỏi:

- Đồ ngốc! Ai bảo mà vậy?

Giọng Mạnh run run:

- Cần gì ai bảo! Anh đọc lại bài thơ coi!

Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều nhất loạt nhìn lên bức tường.

Khi đọc tới hai câu "Ba người đi đến đó. Bảy ngày không trở về", Quý ròm bỗng điếng người hét lên một tiếng "Bỏ xừ rồi!" và co giò chạy

biến ra khỏi chùa.

Thái độ hốt hoảng của Quý ròm khiến cả bọn biến sắc. Sau một thoáng ngỡ ngàng, Tiểu Long, Mạnh và nhỏ Hạnh quỳnh quít chạy theo.

Quý ròm chân căng như que sậy nhưng phóng lệ khủng khiếp. Bình thường nó chậm như rùa, mỗi lần học môn thể dục của thầy Đoàn, bao giờ nó cũng lết đệt chạy sau thiên hạ, vậy mà tới lúc "thập tử nhất sinh", nó phóng vèo vèo cứ như tên lửa.

Nhỏ Hạnh vừa lẻo đẹo chạy theo vừa ngoác miệng kêu inh ỏi:

- Quý ơi, chạy chậm chậm lại đi! Đợi Hạnh với!

Nhưng hồn vía đang lên mây, Quý ròm cứ cắm cổ chạy thực mạng, tai ù đặc.

Mãi đến khi về tới nhà, nó mới hoàn hồn ngồi bệt xuống bậc cấp, miệng thở dốc.

Một lát, cả bọn lếch thếch về tới, đứa nào đứa nấy hỗn ha hỗn hển, mặt mày xanh lét như sắp tắt thở tới nơi.

Khi nổi kinh hãi đã qua, nhỏ Hạnh khế liếc Quý ròm, thùng thẳng hỏi:

- Làm gì mà Quý chạy như bị ma đuổi thế? Chứ thế võ đá vắng dao của Quý đâu?

Tiểu Long cũng hùa vô:

- Ủ, đúng rồi, cái thế võ Oshin Otoa gì đó!

Quý ròm áp tay lên ngực, nhăn nhó:

- Chết tới nơi rồi, ở đó mà chọc quê!

Lời trách móc của Quý ròm kéo cả bọn quay về với thực tế. Không ai bảo ai, tất cả đều thấp thỏm ngoảnh mặt nhìn ra đường, đảo mắt quan sát, xem thử có ai rình rập theo dõi hay không. Đến khi không thấy gì khả nghi, cả bọn mới len lén men theo dãy hoa giấy leo lên nhà.

Bữa cơm thơm tất đã được dọn sẵn giữa bàn.

Thấy bọn trẻ lục tục bước vào, cô Tư trách yêu:

- Trưa nắng thế các cháu còn đi đâu?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Con dẫn các anh chị lên chùa chơi cho biết!

Quý ròm bỗng háng giọng:

- Cô nè!

- Gì thế cháu?

- Cháu muốn hỏi cô điều này... - Giọng Quý ròm phân vân.

Cái lối ăn nói rào đón bất thường của đứa cháu khiến cô Tư lấy làm lạ:

- Điều gì quan trọng mà cháu phải ngắc nga ngắc ngữ thế?

- Dạ, không có gì quan trọng đâu ạ! - Quý ròm gãi tai - Cháu chỉ muốn hỏi là ngoài cô ra, còn có ai biết tụi cháu xuống Vũng Tàu bữa nay không!

- Ngoài cô ra thì chỉ có thằng Mạnh thôi!

- Mạnh thì nói làm gì! - Quý ròm nhăn mũi - Cháu hỏi là hỏi người khác kìa!

- Người khác thì làm sao biết được các cháu xuống đây! Các cháu có phải Tổng thống hay Thủ tướng gì đâu mà đi đâu ai cũng biết! Đang trêu cháu, chợt cô Tư khựng lại, giọng ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao cháu lại hỏi cô như vậy?

Quý ròm ấp úng:

- Dạ, cháu chỉ hỏi cho biết thế thôi!

Câu trả lời của Quý ròm tất nhiên không làm cô Tư thỏa mãn. Nhưng cô chẳng buồn chất vấn thêm. Chắc nó lại nghĩ ra một trò nghịch ngợm gì đấy! Cô nhủ bụng, và giục:

- Thôi, cầm đĩa đi các cháu!

Bọn trẻ cầm cúi ăn. Sợ cô Tư nghe thấy sẽ thắc mắc lời thôi, không đứa nào dám mở miệng bàn bạc về câu chuyện vừa rồi.

Tuy lo lắng, Quý vẫn thấy ngon miệng, nhất là sau cú chạy nước rút vừa rồi. Tiểu Long thì khỏi nói. Nó ăn như rồng cuốn, xưa nay vẫn vậy. Chỉ có nhỏ Hạnh ăn không được ngấu nghiến cho lắm. Nhà lạ, nó đâu thể vùi vỉnh món... bò viên!

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 3

Nhà cô Tư có rất nhiều phòng ngủ. Trừ phòng riêng của cô, còn lại cả thảy là bốn phòng. Phòng nào phòng nấy đều có một chiếc giường đôi rộng rãi, nệm gối đầy đủ, lại có cả tủ treo quần áo, bàn ngồi uống trà và toi-lét riêng.

Cô Tư xây nhiều phòng như vậy ý chừng để mai mốt cho khách du lịch thuê. Khi khách chưa tới thuê thì bọn Quý ròm tha hồ thụ hưởng. Cô Tư phân cho mỗi đứa một phòng khiến đứa nào đứa nấy sướng mê tơi.

Nhưng đó là nói lúc chưa đi chơi chùa Phật năm. Còn bây giờ, sau khi tình cờ trông thấy bài thơ khủng khiếp kia rồi, chẳng đứa nào muốn ở một mình một phòng nữa.

Ăn cơm trưa xong, sau khi chụm đầu bàn bạc một hồi, bọn trẻ phân

công thẳng Mạnh vào nhà kho lôi chiếc giường sắt cá nhân đã xếp xó tự đời nào đời nào ra chùi rửa cẩn thận rồi vác vào phòng Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh sẽ ngủ trên chiếc giường đó. Còn Tiểu Long, Quý ròm và thẳng Mạnh sẽ chen chúc nhau trên chiếc giường đôi kê ở giữa phòng, ba phòng còn lại đành bỏ trống.

Cái lối ăn ở của bọn trẻ khiến cô Tư há hốc miệng:

- Sao các cháu không ở mỗi đứa một phòng cho rộng rãi, chui hết vào đây làm chi cho chật chội?
- Dạ, không sao đâu cô! - Quý ròm cười cầu tài - Ở chung nói chuyện mới vui!

Tất nhiên cô Tư chỉ biết lắc đầu chịu thua. May mà bọn Quý ròm không phải là khách du lịch. Nếu khách du lịch cũng khoái cái kiểu ba, bốn người chắt vô một phòng như thế này thì ý đồ kinh doanh của cô chắc phải dẹp sớm!

Cô Tư vừa khép cửa đi ra, Quý ròm đã tót ngay lên giường nằm nhắm mắt lại. Hồi sáng đi đường nhọc mệt, lúc xuống xe nó đã buồn ngủ. Khi nãy, chạy thực mạng từ chùa Phật nằm về nhà, xương cốt rã rời, nó càng buồn ngủ tợn. Nó tưởng hể ngã lưng xuống nệm là nó sẽ ngáy khò khò như mọi bữa ngày.

Nhưng nằm nhắm mắt một hồi, Quý ròm ngạc nhiên phát hiện ra mình đang... thức. Những câu thơ kỳ bí trên bức tường trước cổng chùa Phật nằm cứ lảng vảng trong óc khiến Quý ròm rơi vào trạng thái lạ lùng. Tay chân xụi lơ, cơ thể mỏi nhừ nhưng đầu óc lại tỉnh như sáo.

Xoay trở một hồi vẫn không ngủ được, Quý ròm ngóc cổ nhìn qua chỗ nhỏ Hạnh nằm, gọi khẽ:

- Hạnh nè!

- Gì?

Nhỏ Hạnh nhồm dậy, hỏi. Hóa ra nó cũng thao thức nãy giờ.

- Sao tôi thấy vô lý quá! - Quý ròm tặc lưỡi.

- Vô lý chuyện gì?

- Chuyện bài thơ đó! Tụi mình mới xuống Vũng Tàu sáng nay, làm gì đã có ai biết mà làm thơ dọa dẫm!

- Hạnh cũng nghĩ vậy! - Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán theo thói quen - Hơn nữa, làm sao họ biết mình ghé chùa Phật nằm mà đề thơ ở đó!

- Ờ há! Vô lý thật! - Tiếng Tiểu Long đột ngột vang lên sau lưng.

Quý ròm giật mình quay lại, thấy Tiểu Long và thẳng Mạnh đã ngồi dậy từ hồi nào.

Tiểu Long gật gù tiếp:

- Vả lại tội mình đâu phải là những nhân vật gì ghê gớm mà người ta theo dõi, hăm he!

Mạnh ngồi bên, ngửa miệng xen vào:

- Nhớ đây là bọn chuyên bắt cóc thì sao?

Quý ròm chột dạ, quay qua nạt thằng em:

- Mà lúc nào cũng nói bậy nói bạ! Người ta bắt cóc tội tao làm gì?

- Làm sao em biết được! - Mạnh bướng bỉnh - Có thể người ta bắt cóc để tống tiền hoặc bắt qua các nước khác làm nô lệ chẳng hạn!

Giả thuyết của thằng Mạnh càng làm Quý ròm thêm đau tim. Nó mắng át:

- Mà chuyên coi phim xã hội đen nên đầu óc lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện gì đâu không!

Thấy mình nhiệt tình đóng góp ý kiến mà không hiểu sao ông anh lại sừng cồ, mặt mày đỏ gay cứ như mấy con gà chọi, Mạnh nản quá bèn ngồi im, không thêm tham gia phát biểu nữa.

Đẹp được cái miệng xúi quẩy của thằng em, Quý ròm yên tâm quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh đã đoán được mạnh mỗi gì chưa?

- Chưa! - Nhỏ Hạnh lắc đầu.

- Nếu bài thơ đó không phải viết về tội mình thì nghĩ ngợi làm gì cho mất công! - Thấy hai bạn mình dăm chiêu khổ sở, Tiểu Long liền lên tiếng - Cứ ngủ một giấc, chiều dậy ra biển tắm là khỏe nhất!

Lý lẽ của Tiểu Long đơn giản nhưng đầy thuyết phục. Quý ròm vươn vai:

- Tiểu Long nói đúng! Phải ráng ngủ mới được!

Nói xong, nó liền ngã lăn đùng ra giường.

Cả bọn lập tức làm theo.

Gạt khỏi nỗi lo âu ra đầu óc, chẳng bao lâu ba ông nhóc đã ngáy pho pho.

Chỉ có nhỏ Hạnh là vẫn trần trọc. Những câu thơ quỷ quái kia cứ bám lẳng nhẳng trong trí nó, không tài nào giữ đi được. Nó không tin những câu thơ này nhằm vào tội nó nhưng lời lẽ lạ lùng của bài thơ cứ khiến nó loay hoay nghĩ ngợi. Nó chưa bao giờ thấy những câu thơ kỳ dị kiểu như "Trang hoàng những hiểm nguy". Không một người bình thường nào đi viết những câu như vậy cả. Cách diễn đạt này có một vẻ gì đó khác thường, phi lý. Nhưng tại sao cái phi lý đó lại được viết ra thì nó không tài nào hiểu nổi.

Nhỏ Hạnh cứ nghĩ, nghĩ hoài. Sự thôi thúc khám phá những bí ẩn của bài thơ khiến nó trở nên lơ đãng, chậm chạp. Ngay cả khi ba ông nhóc đã thức dậy và lục tục kéo nhau vào toi-lét thay đồ tắm, nó vẫn

chưa rời khỏi giường.

Quý ròm là kẻ cuối cùng rời khỏi toi-lét, thấy nhỏ Hạnh vẫn còn nằm thẫn thờ trên giường, liền la rầm:

- Trời ơi là trời! Hạnh ơi là Hạnh! Bộ Hạnh tính làm công chúa ngủ trong rừng hay sao mà còn nằm ườn ra đó!

Cho tới lúc đó, nhỏ Hạnh mới chịu đứng lên. Nhưng ngay cả đang thay đồ, đầu óc nó vẫn không ngừng làm việc. Dường như những ý nghĩ của nó đã bị cột chặt vào những câu thơ, không làm sao tách ra được.

Bỏ mặc cô công chúa lẻ mề trong phòng, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh kéo nhau xuống dưới cổng đứng đợi.

Chưa tới năm phút, cả bọn đã thấy nhỏ Hạnh lật đật chạy xuống. Nó vừa nhảy qua các bậc đá vừa la toáng:

- Hạnh tìm ra rồi! Hạnh tìm ra rồi!

Đang bực nhỏ Hạnh về cái tội chậm chạp, giờ lại nghe nó hét điếc cả tai, Quý ròm nheo mắt giờ giọng cà khịa:

- Bộ hồi sáng Hạnh để lạc bịch bò viên ở đâu, giờ mới tìm ra hả?

Nếu gặp lúc khác, nhỏ Hạnh đã chửi Quý ròm tắt bếp, nhất là thằng này mới thề sống thề chết sẽ không bao giờ đụng đến đề tài bò viên đầy riêng tư này nữa. Nhưng đang cơn hào hứng, nhỏ Hạnh đâm ra dễ dãi. Nó chỉ "xi" một tiếng:

- Vô duyên! Ai đem theo bịch bò viên hồi nào?

Quý ròm cười cười:

- Chứ vừa rồi Hạnh bảo Hạnh tìm ra cái gì vậy?

Mặt mày nhỏ Hạnh rạng rỡ:

- Hạnh tìm ra ý nghĩa bí mật của bài thơ!

Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh, cả ba cái miệng cùng lúc há hốc:

- Ý nghĩa bí mật của bài thơ?

- Ừ.

- Ý nghĩa sao? - Quý ròm hồi hộp - Có liên quan gì đến tụi mình không?

- Quý cứ yên tâm! - Nhỏ Hạnh thừa dịp trả đũa vụ bò viên vừa rồi - Bài thơ này chẳng dính dáng gì đến bắt cóc tổng tiền hay bán làm nô lệ đâu!

Biết nhỏ Hạnh châm chọc thái độ chết nhát của mình nhưng Quý ròm chẳng nghĩ ra cách nào chống đỡ.

Nó đành phớt lờ, hỏi:

- Vậy bài thơ dính dáng đến chuyện gì?

- Hạnh cũng chẳng rõ!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm nổi dóa:

- Hạnh đùa kiểu gì kỳ vậy? Sao khi nãy Hạnh bảo Hạnh đã tìm ra ý nghĩa bí mật của bài thơ?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Hạnh chỉ không rõ bài thơ dính dáng đến chuyện gì thôi! Còn ý nghĩa của bài thơ thì Hạnh biết! Ý nghĩa của nó nằm ở chữ đầu của mỗi câu!

- Chữ đầu của mỗi câu? - Quý ròm chưng hửng.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ủ, không tin, Quý ráp bốn chữ đầu của mỗi câu lại coi!

Quý ròm nhíu mày. Những câu thơ nhanh chóng hiện ra trong óc nó:

Ở ngoài sương ngoài gió

Trang hoàng những hiểm nguy

Ba người đi đến đó

Bảy ngày không trở về

Theo như nhỏ Hạnh phát hiện, bí mật của bài thơ này nằm ở những chữ đầu câu. Như vậy, ý nghĩa của bài thơ nằm ở bốn chữ "Ở trang ba bảy".

Quý ròm vừa suy nghĩ vừa gục gặc đầu. Ủ, "ở trang ba bảy" nghe cũng có lý. Nhưng cái gì ở trang ba bảy? Và trang ba bảy mà bài thơ nhắc tới là trang ba bảy nào? Nó nằm ở đâu?

Vốn là vua giải câu đố lão luyện, đầu óc của Quý ròm nhanh chóng bị kích thích.

Từ khi ghé chùa Phật nằm đến giờ, bị nổi hải sợ bao phủ, Quý ròm không còn giữ được sự tỉnh táo và nhạy bén thường ngày. Hơn nữa, nó không bao giờ nghĩ bài thơ trên tường kia là một bài thơ đánh đố, vì vậy nó không hướng suy nghĩ vào việc đi tìm cách giải.

Thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh cứ cắn môi đi tới đi lui, Mạnh ngoắt Tiểu Long và hai đứa nháy nhau rón rén leo trở lên các bậc cấp.

Vừa bước qua khỏi cửa, Mạnh chạy ù đến chỗ kệ sách, lôi hết cuốn này đến cuốn khác bày đầy ra sàn nhà.

- Mày làm gì vậy? - Tiểu Long ngạc nhiên hỏi.

Mạnh đáp, tay vẫn không ngừng lục lọi:

- Lấy sách ra, em và anh tìm!

Tiểu Long vẫn không hiểu:

- Tìm gì?

- Em cũng chả biết tìm gì nhưng mình cứ lật tất cả những trang ba bảy! - Mạnh khịt khịt mũi - Biết đâu em và anh sẽ phát hiện ra một điều gì đó!

Sáng kiến của thằng Mạnh khiến Tiểu Long dở khóc dở cười. Nhưng thấy thằng này đã nhiệt tình lôi toàn bộ sách trên kệ xuống và vớt

ngón ngang vương vãi đầy mặt đất, Tiểu Long chẳng còn cách nào hơn là ngồi thụp xuống mò mẫm đánh vật với những cuốn sách.

Thôi thì không thiếu sách gì! Từ lịch sử, đạo đức đến hình học, đại số, thêm một lô truyện cổ tích và truyện trinh thám, nói chung hễ vớ phải cuốn nào, Tiểu Long và Mạnh đều hăm hở lật ra ngay trang ba bảy, trợn mắt ngắm nghía, dò tìm.

Trong khi hai đứa đang hì hục bới tung cả đồng sách thì nhỏ Hạnh và Quý ròm thò đầu vào.

- Trời đất! Tụi mày làm trò gì vậy? - Quý ròm thô lỗ mắt.

Mạnh ngược lên, bối rối:

- Em và anh Tiểu Long định xem thử có gì đặc biệt trong những trang ba bảy này không!

- Thôi đi hai ông tướng! - Quý ròm nhếch mép - Tìm trong đó thì dù tìm đến già cũng đừng hòng mò ra được điều gì!

- Chứ không tìm trong này thì tìm ở đâu? - Mạnh gãi cổ.

- Tìm trong chùa Phật nằm! - Nhỏ Hạnh háng giọng đáp thay.

Mạnh ngờ ngác:

- Trong chùa Phật nằm?

- Đúng vậy! - Nhỏ Hạnh gật đầu - Bài thơ chép trước cổng chùa thì cái trang ba bảy bí mật kia phải nằm ở một cuốn sách nào đó trong chùa!

- Nhưng trong chùa làm gì có sách! - Mạnh ương bướng - Chùa chiền chứ đâu phải làm thư viện!

Nhỏ Hạnh đáp gọn:

- Chùa có kinh Phật.

- Thôi đừng thắc mắc lời thôi nữa! - Quý ròm nôn nóng - Thay đồ lẹ đi, rồi lên chùa!

Cả bọn lại lục tục kéo nhau vào toi-lét, trút bỏ đồ tắm.

Tiểu Long chép miệng:

- Đi Vũng Tàu mà rớt cuộc chẳng được xuống biển, chỉ toàn leo núi!

Nghe vậy, Quý ròm an ủi:

- Mày đừng lo! Tụi mình còn những sáu ngày nữa kia mà! Khám phá xong bí mật của trang ba bảy này rồi là tụi mình nhào xuống biển ngay!

Đúng như nhỏ Hạnh dự đoán, trên bệ thờ trong chùa Phật nằm có để sẵn mấy cuốn kinh Phật.

Theo sự phân công trước, Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh giả vờ đi tới đi lui ngoạn cảnh để đánh lạc sự chú ý của những người chung quanh. Trong khi đó, nhỏ Hạnh lân la lại gần bệ thờ lên mở mấy cuốn kinh ra xem.

Ba ông nhóc vừa đi loanh quanh vừa hồi hộp liếc chừng về phía nhỏ Hạnh. Đến khi thấy nhỏ Hạnh buông mấy cuốn kinh xuống và rào bước ra cửa, cả bọn lập tức co cẳng chạy theo.

- Sao, có gì lạ không? - Quý ròm vừa đuổi tới nơi đã hỏi ngay.

- Chẳng có gì đặc biệt cả!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến cả bọn xuôi xị.

- Vô lý! - Quý ròm cau mày - Ít ra cũng phải có điểm gì khả nghi chứ?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Hạnh đã xem kĩ rồi! Chẳng có điểm gì gọi là khả nghi! Không tin thì Quý chạy vào xem lại lần nữa đi!

Quý ròm hít một hơi dài và quay đầu nhìn vào bên trong. Bất chợt ánh mắt nó dừng lại ở cuốn sổ lưu niệm treo tòng teng ở góc bệ thờ.

- Kia rồi! - Quý ròm cố kềm giọng để nén một tiếng reo.

- Gì vậy? - Cả ba cái miệng cùng hỏi.

- Cuốn sổ lưu niệm.

Nhỏ Hạnh cũng vừa kịp nhìn thấy cuốn sổ. Nó liếc Quý ròm:

- Quý với Hạnh vô đi! Mình giả vờ như đang viết lưu niệm!

Thế là để Mạnh và Tiểu Long đứng canh cửa đề phòng bất trắc, Quý ròm và nhỏ Hạnh rón rén quay vào chỗ bệ thờ.

Cuốn sổ lưu niệm khá dày, dành cho khách tham quan ghi cảm tưởng.

Ở trang ba bảy, Quý ròm và nhỏ Hạnh bắt gặp một dòng chữ ghi ở lề giấy phía cuối trang, chỗ không kẻ dòng, nội dung lại chẳng ăn nhập gì với đoạn văn trên, chứng tỏ nó mới được viết thêm vào. Dòng chữ cực kỳ bí hiểm: "Đá không đổ, nhà không đen".

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 4

Nhỏ Hạnh hỏi Mạnh:

- Em ở Vũng Tàu có nghe câu "đá không đổ nhà không đen" bao giờ chưa?

- Chưa.

Mạnh lắc đầu đáp, chân vẫn hờ hững bước.

Lần này, cả bọn rời khỏi chùa Phật nằm một cách thông thả. Sau khi khám phá bài thơ kỳ bí trên vách chùa chỉ có ý nghĩa ở mỗi chữ đầu câu, còn những chữ "ba người" và "bảy ngày" chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, cả bọn không còn thi nhau chạy vắt giò lên cổ như hồi

sáng nữa.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Tiểu Long buột miệng:

- Hay là ở đây có một thứ "đá không đỏ" nào đó?

- Đá đỏ mới hiếm chứ đá không đỏ thì ở đâu chẳng có!

Thực tế Mạnh nêu lên khiến cả bọn thêm nhức đầu. Ủ ờ nhỉ, đá nào mà chẳng không đỏ!

- Thế còn "nhà không đen"? - Quý ròm nhíu mày - "Nhà không đen" là cái cóc gì?

Tiểu Long cười:

- Còn phải hỏi! "Nhà không đen" tức nhiên là "nhà trắng" rồi!

Quý ròm không xem lời nói của Tiểu Long là một lời nói đùa. Nó nhìn Mạnh, nghiêm nghị:

- Ở đây có tòa nhà trắng nào không mày?

Mạnh ngơ ngác:

- Làm gì có!

Nhỏ Hạnh khịt mũi:

- Chỉ ở Mỹ mới có tòa Bạch ốc thôi!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Mạnh giật thót. Nó hấp tấp hỏi lại:

- Chị vừa bảo gì thế?

Chị bảo là ở Mỹ mới có tòa Bạch ốc, tức là tòa nhà trắng, thôi!

Mắt thẳng Mạnh sáng lên:

- Như vậy ở Vũng Tàu cũng có tòa Bạch dinh! - Và nó bỗng reo lên - Đúng rồi, tòa Bạch dinh cũng toàn trắng, chỉ có một sổ đường viền là màu gạch thôi!

Quý ròm toét miệng cười:

- Tao vô Bạch dinh chơi mấy lần mà tự dưng quên băng đi mất!

Nhỏ Hạnh sốt ruột:

- Tòa Bạch dinh ở đâu? Xa không?

- Hơi xa! Nó ở dưới chân Núi Lớn! - Mạnh chỉ tay về phía trước mặt

- Muốn tới đó phải đi xích-lô!

Nhỏ Hạnh hăm hở:

- Vậy kêu xích-lô đi ngay đi!

Tiểu Long ngẩn người:

- Đi ngay bây giờ?

- Thì đi ngay bây giờ chứ sao! - Nhỏ Hạnh nheo mắt - Võ sĩ gì mà chậm chạp thế!

Tiểu Long đưa nắm tay quệt mũi:

- Sao khi nãy Quý ròm bảo đi chùa Phật nằm xong, tụi mình sẽ xuống biển tắm?

- Khi nãy khác, bây giờ khác, ông ơi! - Quý ròm kêu lên - Khi nãy

mình đâu có biết câu chuyện này lại kéo dài tới tận... Bạch dinh!
Chiếc xích-lô chở bốn đứa trẻ đổ dốc Hạ Long, men theo Bãi Trước, chạy về hướng Núi Lớn.

Một lát, Bạch dinh, nơi vua Thành Thái từng bị thực dân Pháp giam lỏng trước đây, hiện ra trong tầm mắt.

Tiểu Long vừa leo xuống khỏi xe vừa tấm tắc:

- Bạch dinh đẹp quá Hạnh hén?

- Ủ, đẹp ghê!

Nhỏ Hạnh trầm trồ theo. Rồi đảo mắt nhìn dọc dãy hàng rào thấp bao quanh tòa nhà, nó tặc lưỡi:

- Tụi mình vào hén?

- Vào làm gì?

Mạnh thỉnh hỏi khiến cả bọn ngớ người. Ủ, vào đó rồi sẽ làm gì tiếp theo nhỉ? Tất nhiên nếu đi tham quan thì lại khác. Khách tham quan vào Bạch dinh để xộc vào tất cả các phòng, tò mò ngắm nghía một nơi chốn được xem là di tích cùng với những vật đang trưng bày trong đó. Nhưng mục tiêu nóng bỏng của bọn Quý ròm lúc này đâu phải là tham quan, mà đang lần theo một đường dây bí mật.

Lúc này, mãi hào hứng với chuyện khám phá ra tòa "nhà không đen", cả bọn học tốc nhảy xích lô đến đây. Nhưng đến đây rồi làm gì nữa thì chẳng đứa nào nghĩ tới.

Sau một thoáng băn khoăn, nhỏ Hạnh bậm môi:

- Cứ vào đại! Tới đâu hay tới đó!

Quý ròm đồng tình:

- Ủ, vào đi! Nếu không phát hiện ra điều gì thì cũng kể như là một chuyến tham quan!

Thế là cả bọn nối đuôi nhau vào cổng.

Trong khi Mạnh dắt Tiểu Long đi từng phòng hăng hái chỉ trỏ và liến láu thuyết minh thì Quý ròm lại gần nhỏ Hạnh, thì thầm:

- Hạnh đã phăng ra được đầu mối nào chưa?

- Chưa! - Nhỏ Hạnh chép miệng - Hạnh vẫn chưa hiểu ba chữ "đá không đồ" nhằm ám chỉ điều gì!

- Ủ, khó hiểu ghê!

Quý ròm nói và nó lại cúi đầu nghĩ ngợi.

Đã vào tòa Bạch dinh này nhiều lần, Quý ròm chẳng ham ngắm nghía như các bạn. Hơn nữa, đầu óc mãi loay hoay tìm cách "giải mã" những từ ngữ kỳ bí kia nên sau khi đi loanh quanh một vòng, Quý ròm lững thững ra ngồi đăm chiêu trên chiếc băng đá trước sân. Quý ròm ngồi một lát đã thấy Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh lục tục kéo ra.

Thấy Quý ròm một mình một ghế, Mạnh ngạc nhiên:

- Nãy giờ anh ngồi ngoài này hả?

- Ừ.

- Vậy anh có thấy gì không?

- Thấy gì là thấy gì?

Mạnh liếc môi:

- Thì thấy người ta ấy! Như... bọn cướp chẳng hạn!

Quý ròm cau mặt:

- Mày hề mở miệng ra là trộm với cướp! Cứ làm như đang sống ở trong phim Hồng Kông ấy!

Nhỏ Hạnh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Quý ròm. Và hỏi đúng cái câu khi nãy Quý ròm vừa hỏi nó:

- Quý đã phăng ra được đầu mối nào chưa?

Quý ròm không đáp. Nó khẽ lắc đầu và thần thờ nhìn ra phía trước. Bất chợt, ánh mắt đang xa xôi của Quý ròm đột ngột lóe lên, mừng rỡ:

- Kia rồi! Đúng là nó rồi!

Vừa nói, Quý ròm vừa nhồm dậy chạy băng băng về phía góc sứ đối diện.

Chẳng biết chuyện gì, cả bọn lật đật chạy theo.

Mạnh hí hửng:

- Thấy chưa! Em đã bảo thế nào bọn cướp cũng xuất hiện mà anh không tin!

Tiểu Long không nói tiếng nào. Nó chỉ lặng lẽ vọt lên trước Quý ròm nhằm bảo vệ cho thân hình còm nhom của bạn.

Nhưng cả Tiểu Long lẫn Mạnh đều hổ to. "Kẻ địch" mà Quý ròm vừa hô hoán chẳng phải là bọn cướp nào sất. Đó chỉ là một... tảng đá.

Quý ròm chạy thẳng lại chỗ tảng đá xanh lớn bằng chiếc lu kê góc sứ. Nó vỗ vỗ lên tảng đá, giọng phấn khích:

- Nó đây rồi!

Tiểu Long và Mạnh chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao thì nhỏ Hạnh đã gật gù:

- Theo Quý thì "đá không đỏ" là tảng đá này đây hở?

- Không còn nghi ngờ gì nữa! - Mắt Quý ròm long lanh - "Nhà không đen" là "nhà trắng" thì "đá không đỏ" tức thị "đá xanh"! "Đen" trái nghĩa với "trắng", "đỏ" trái nghĩa với "xanh"!

Nhỏ Hạnh hớn hờ:

- Như vậy thì đúng rồi! Đơn giản thế mà Hạnh không nghĩ ra!

Nhỏ Hạnh không khen Quý ròm một cách trực tiếp. Nhưng câu nói của nó giá trị gấp mấy lần khen tặng. Ác một nỗi, trời đã sinh nhỏ

Hạnh còn sinh thêm... thằng Mạnh.

Quý ròm chưa kịp phồng mũi, Mạnh đã làm nó cụt hứng:

- Nhưng tìm ra tảng đá này để làm gì?

Câu hỏi cắc cớ của thằng em trời đánh làm Quý ròm lúng túng:

- Sao lại để làm gì? Chắc chắn là có dấu hiệu gì trên tảng đá này chứ chẳng sai!

Quý ròm vừa nói dứt câu, cả bọn lập tức châu đầu sẫm soi tảng đá. Đưa nào đưa nấy cúi lom khom, mắt láo liên dọ dẫm, hy vọng tìm ra được một điều gì đó giống như bài thơ trên vách chùa hồi sáng.

Nhưng sau khi dò tìm cả buổi vẫn chẳng đưa nào phát hiện được điểm gì khả nghi. Không những trên tảng đá không ghi một chữ nào mà ngay cả một đường ngoằn ngoèo cũng không có nốt. Tảng đá xanh nhẵn thín, bốn mặt trơn láng, cứ nằm trơ ra như thách thức.

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Sao lạ vậy nè!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Hay tìm lại gần nữa xem!

Cả bọn lại khom mình soi mói, thậm chí Quý ròm còn bò toài dưới đất và lấy tay xát mạnh lên những chỗ nghi ngờ nhưng rốt cuộc chẳng thu lượm được kết quả gì.

- Chắc không có gì trên tảng đá này đâu! - Tiểu Long ngáp ngừng bình luận.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh ngoác mồm:

- Thấy chưa! Em đã bảo mà! Có tìm ra tảng đá xanh cũng chẳng làm được gì!

Nghe giọng nói nhơn nhơn đắc ý của thằng em, Quý ròm tức muốn ói máu. Nó định nạt một tiếng nhưng ngẫm lại thấy thằng Mạnh nói không phải không đúng, đành nuốt giận làm thinh.

Biết Quý ròm vẫn còn ấm ức, nhỏ Hạnh nhìn Mạnh:

- Sao Mạnh biết chẳng làm được gì?

Mạnh thần nhiên:

- Thì mình tìm cả buổi mà có thấy gì đâu!

- Nhỡ mình tìm không kỹ thì sao?

- Làm gì có chuyện tìm không kỹ!

- Không nói lời thôi gì hết! - Quý ròm háng giọng chen ngang - Sáng mai mình tới đây tìm lại lần nữa!

- Trời đất! - Mạnh kêu lên - Ngày mai phải quay trở lại đây nữa?

- Đúng vậy! - Quý ròm lạnh lùng - Khi nào khám phá được bí mật của tảng đá xanh, tội mình mới rời khỏi Bạch dinh!

Mạnh nhăn nhó:

- Nhỡ đây không phải là tảng đá mà... bọn cướp nói đến thì sao?
Biết ông anh nhất gan của mình không thích nhắc đến từ "bọn cướp" nhưng do quen miệng, Mạnh không sao "tránh" kịp. Nó đành đồng tai chờ ông anh cự nự.

Nhưng lần này, Quý ròm chẳng dă động gì đến chuyện đó. Nó chỉ nhếch mép:

- Chính là tảng đá này, không thể nào nhảm được!

Vừa nói Quý ròm vừa quay mình đi ra cổng.

Tiểu Long lật đật chạy theo:

- Bây giờ mình đi đâu đây?

- Đi về!

- Về đâu?

- Thì về nhà chứ đâu! Thằng này hỏi lạ!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ không đi tắm biển hả?

- Mai tắm! - Quý ròm làu bàu - Bây giờ tối mịt rồi mà tắm tiếc gì nữa!

Thoạt đầu Tiểu Long định nài nỉ thêm vài tiếng nhưng khi ngẩng đầu lên, bắt gặp trên nền trời hoàng hôn những vì sao đang thi nhau kéo ra và bắt đầu nhấp nháy, nó đành buông một tiếng thở dài và lặng lẽ đi theo Quý ròm.

Thám Từ Nghiệp Dư

Chương 5

Trong giờ cơm, cô Tư thỉnh linh hỏi:

- Hồi chiều đi tắm biển vui không các cháu?

Không đứa nào chờ đợi một câu hỏi như vậy nên cả bọn đăm ngớ ngời ra.

Mãi một lúc, Quý ròm mới ấp úng đáp:

- Dạ, v... ui... vui ạ!

Thấy Mạnh nhúc nhích mép có vẻ muốn phì cười, nhỏ Hạnh phải thò chân dưới gầm bàn đạp lên chân nó.

- Các cháu tắm ở bãi nào?

Quý ròm khịt mũi:

- Dạ cũng loanh quanh ở Bãi Dứa đây thôi!

- Bơi tuốt xuống Bạch dinh mà bảo là loanh quanh ở Bãi Dứa! - Mạnh đột ngột lên tiếng phá bĩnh.

Cô Tư tròn mắt:

- Cái gì? Các cháu bơi tuốt xuống tận Bãi Dâu kia à?
- Dạ, không ạ! - Quý ròm vội vàng đính chính - Mạnh nói đùa đấy, cô hơi đâu mà đi nghe nó!

Nghe vậy, cô Tư hơi yên lòng. Rồi cô dịu dàng dặn, không để ý đến cảnh Quý ròm đang nghiêng răng trộn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống thằng con bảo bối của cô:

- Các cháu xuống biển phải hết sức cẩn thận! - Phải trông chừng nhau và nhất là đừng bao giờ bơi ra xa!

- Dạ.

Quý ròm đáp, vẻ ngoan ngoãn, và nó mừng thầm khi thấy bà cô không có vẻ gì định quay trở lại đề tài hóc búa đó nữa.

Tuy vậy, Quý ròm không dám nấn ná lâu ở bàn ăn. Nó bưng chén cơm và lia và lịa, gần như nuốt không kịp nhai. Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng vội vàng không kém.

Cô Tư mỉm cười:

- Các cháu ăn từ từ thôi!

Rồi cô mắng yêu:

- Khổ thân chưa! Bơi cho lắm vào rồi bây giờ đói bụng!

Cô Tư vừa dứt lời, cả bốn đứa không hẹn mà cùng cúi đầu xuống gầm bàn, ho sặc ho sụa. Cơm bắn tung tóe, thậm chí bắn ra từ... hai lỗ mũi.

- Thấy chưa!- Cô Tư chép miệng - Ăn nhanh thế làm sao khỏi bị sặc cơm!

Nghe cô rầy, cả bọn lấy tay che mặt, làm thinh ra vẻ biết lỗi. Tội nghiệp cô, cô đâu ngờ bọn trẻ sặc cơm vì phải cố nín cười!

Lúc vào phòng ngủ, Quý ròm thu nắm tay lại dứ dứ trước mặt Mạnh, giọng hăm he:

- Mà biết cái gì đây không?

Nắm tay của Quý ròm chỉ dọa được con nít. Nhưng vì nó vai anh nên Mạnh đành ôm đầu:

- Em có làm gì đâu!

Quý ròm sùng sộ:

- Khi nãy mà nói gì ngoài bàn ăn vậy?

- Em chỉ đùa thôi! - Mạnh phân trần - Rốt cuộc mẹ có biết gì đâu!

- Hừ! - Quý ròm buông tay xuống - Cô mà biết thì mà chết với tao!

Tiểu Long và Hạnh nhìn cuộc đấu khẩu giữa hai anh em bằng ánh mắt thờ ơ. Mỗi đứa đang bận theo đuổi những ý nghĩ riêng tư của mình.

Tiểu Long tựa lưng vào thành tường, cố đoán xem bọn tội phạm đang giấu mặt trong bóng tối đó là ai, bọn chúng cả thảy bao nhiêu

đưa và võ nghệ của bọn chúng đến cỡ nào. Tiểu Long rung mình khi hình dung ra một cuộc chạm trán nảy lửa, trong đó nó phải một mình tả xung hữu đột để bảo vệ cho cả bọn. Trong bọn, hầu như chẳng đứa nào biết đánh đấm. Nhỏ Hạnh là con gái, coi như gác qua một bên. Quý ròm chỉ giỏi võ mồm, tay chân khẳng khiu trói gà không chặt, gãi lưng cho đối thủ hợp hơn là đấm đá. Thành Mạnh thì liến láu nhưng tướng tá xem ra không phải là tướng đánh nhau. Rốt lại, nếu đụng trận, chắc chỉ có mỗi Tiểu Long "một mình chống mafia". Càng nghĩ Tiểu Long càng lo sốt vó.

Nhỏ Hạnh không buồn lo xa như Tiểu Long. Nó ngồi thu chân lên giường, đầu óc tập trung vào việc phát giác những bí mật quanh tầng đá xanh trong sân tòa Bạch dinh. Nhỏ Hạnh hoàn toàn tán đồng với lập luận của Quý ròm. "Đá không đỏ" dứt khoát là "đá xanh". Còn tại sao tụi nó không tìm ra được manh mối gì quanh tầng đá đỏ thì lại là chuyện khác. Hay là chung quanh Bạch dinh còn một tầng đá xanh nào khác?

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong óc, nhỏ Hạnh vội quay sang Quý ròm:

- Quý nè!

- Gì?

- Tầng đá xanh ấy mà!

Quý ròm ngóc đầu dậy:

- Tầng đá xanh sao?

Nhỏ Hạnh ngập ngừng:

- Hạnh nghĩ... biết đâu còn một tầng đá xanh nào khác chung quanh Bạch dinh!

Quý ròm nhíu mày:

- Hạnh tin như vậy hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! - Nhỏ Hạnh phân vân đáp - Thế hồi chiều

Quý đã đi vòng ra phía sau chưa?

- Chưa.

Quý ròm đáp gọn và lại nằm xuống. Nó không tin vào sự phỏng đoán của nhỏ Hạnh lắm. Nếu ở Vũng Tàu có nhiều đá xanh như vậy thì chẳng ai lấy nó làm tín hiệu làm gì. Chỉ có một tầng "đá không đỏ" cũng như chỉ có một tòa "nhà không đen" thôi. Nhưng dù sao sáng mai mình cũng cứ đi một vòng quanh tòa Bạch dinh xem sao! Trước khi thiếp ngủ, Quý ròm đã tự dặn mình như thế.

Sáng hôm sau, mới tám giờ sáng, bọn Quý ròm đã có mặt ở Bạch dinh. Quả như Quý ròm nghĩ, cả bọn kéo nhau đi vòng quanh tòa nhà nhưng chẳng tìm thấy một tầng đá xanh nào khác ngoài tầng đá cạnh gốc sứ trước sân.

Rồi cũng như hôm qua, bốn cái đầu lại xúm vào tảng đá vô tri, soi mói sục tìm.

Nhưng cũng như hôm qua, kết quả vẫn công cốc.

Mạnh đứng dậy trước tiên. Nó chán nản thở hắt ra:

- Cố mấy thì cũng vậy thôi!

Quý ròm cau có:

- Mà tìm có kỹ không đấy?

Mạnh nhún vai:

- Sao lại không kỹ? Chỉ thiếu mỗi việc nạy tảng đá lên nữa thôi!

Câu nói của Mạnh khiến Quý ròm ngẩn người ra:

- Mà vừa nói gì thế?

Thấy ông anh đột nhiên hỏi vặn, Mạnh hơi chột dạ. Nó áp ứng:

- Em bảo là chỉ còn thiếu mỗi việc nạy tảng đá lên nữa thôi!

Vừa đáp Mạnh vừa nhìn ông anh lom lom. Nhưng phản ứng của Quý ròm hoàn toàn ra ngoài ý nghĩ của Mạnh.

- Tuyệt! - Quý ròm bật ngón tay cái lên, khen.

- Tuyệt gì cơ? - Mạnh ngờ ngác.

- Ý kiến của mày hay tuyệt! - Quý ròm tươi tỉnh - Bây giờ tụi mình sẽ nạy tảng đá lên!

- Nạy tảng đá lên thật ư? - Mạnh bàng hoàng hỏi lại.

- Sao lại không thật? Nếu người ta không viết vẽ gì trên tảng đá thì điều bí mật chắc chắn là nằm ở phía dưới!

Nhỏ Hạnh hùa theo Quý ròm:

- Tụi mình cứ nạy lên đi! Biết đâu phía dưới chẳng có một đường hầm!

- Đường hầm ư? - Quý ròm giật thót, nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Làm gì Quý hoảng lên thế? Nếu có đường hầm thì đã sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Thế nhờ có người nấp trong đường hầm thì sao?

Bản khoăn của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bất giác dậm ra ngàn ngữ.

So về sự nhát gan, nhỏ Hạnh không thua gì Quý ròm, thậm chí còn có phần hơn. Hai đứa cứ thế đứng trố mắt ra nhìn nhau, chưa biết nên hành động thế nào.

Trước vẻ do dự của hai bạn, Tiểu Long dậm sốt ruột. Nó hừ mũi:

- Chắc gì đã có người dưới đó mà lo!

Nói xong, không đợi Quý ròm và nhỏ Hạnh kịp có ý kiến, nó rùn người kê vai vào tảng đá mím môi đẩy mạnh. Thấy vậy, Mạnh liền nhào vô giúp sức.

Dưới lực đẩy của hai đứa, tảng đá từ từ nhúc nhích và nghiêng qua một bên.

Quý ròm và nhỏ Hạnh cúi lom khom bên cạnh, hồi hộp căng mắt dòm.

Khi tảng đá nghiêng chừng 30o, Quý ròm thét lên:

- Thôi, đừng đẩy nữa!

Mạnh ngoái cổ, giọng hỗn hển:

- Thấy đường hầm rồi hả?

- Chẳng có hầm hố nào cả! Nhưng có một cái hộp!

Vừa nói Quý ròm vừa nhanh nhẹn thò tay vào kẻ hở lòi cái hộp ra.

Tiểu Long và Mạnh lập tức buông tảng đá xuống và vội vàng chạy lại chỗ Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Bốn đứa chụm đầu vào cái hộp màu đen vuông vức trên tay Quý ròm, tò mò ngăm ngăm.

- Hộp gì vậy cà? - Tiểu Long chớp chớp mắt.

Nhỏ Hạnh ra vẻ hiểu biết:

- Đây là hộp đựng dao cạo râu!

- Sao Hạnh biết?

- Sao lại không biết! Ba Hạnh có một chiếc hộp giống hệt như vậy!

Quý ròm nôn nóng:

- Mở ra xem hén?

Nhưng nó mới mò tay vào nắp hộp, Mạnh đã la giật giọng:

- Coi chừng nổ!

Tiếng thét bất ngờ của Mạnh khiến Quý ròm giật mình liệng vội cái hộp ra xa và lật đật nhào người ra đất. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng hốt hoảng ngồi thụp xuống. Đứa nào đứa nấy nhắm mắt nhắm mũi chờ một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nhưng chẳng có gì xảy ra sất. Không khí chung quanh vẫn tĩnh lặng. Chiếc hộp bị ném lăn lóc trên mặt đất, vẫn nằm im như chế nhạo bọn trẻ.

Tiểu Long đứng dậy trước tiên. Nó phúi đất bám trên quần, cười hì hì:

- Nổ đâu mà nổ! Thằng quỷ con làm tội mình hết hồn!

Nhỏ Hạnh cũng bẽn lễn đứng lên.

Cuối cùng là Quý ròm. Nó lồm cồm bò dậy và ngoảnh về phía Mạnh, quạu quọ:

- Chơi trò gì vậy mày?

- Trò gì đâu! - Mạnh gãi đầu - Em chỉ cảnh giác vậy thôi!

Quý ròm vẫn chưa nguôi ám ức:

- Mày cảnh giác kiểu này chừng vài lần chắc tụi tao đứng tim chết hết

quá!

Vừa lâu bầu Quý ròm vừa rảo bước về phía chiếc hộp, ngượng nghịu cầm lên. Nhưng bị ám ảnh bởi lời hù dọa của Mạnh khi nãy, Quý ròm vẫn chưa dám thò tay mở nắp hộp. Nó giơ chiếc hộp lên ngang mắt, tỉ mỉ quan sát, vẻ ngần ngại hiện rõ trên mặt.

Nhỏ Hạnh biết tổng bụng dạ của Quý ròm. Nó khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, hắng giọng:

- Quý cứ mở ra đi! Chẳng có gì nguy hiểm đâu!

Quý ròm mấp máy môi định hỏi "Sao Hạnh biết?" nhưng rồi sợ Tiểu Long và nhất là thằng oắt con Mạnh chế giễu tính chết nhát của mình, nó gượng cười làm ra vẻ hùng dũng:

- Mở thì mở chứ! Tôi đâu có sợ!

Biết Quý ròm vẫn còn hãi, nhỏ Hạnh liền trấn an:

- Đây là đường dây liên lạc của bọn người bí mật nào đó! Chẳng lẽ chúng gài chất nổ để làm hại đồng bọn?

Nhận xét chí lý của nhỏ Hạnh giúp Quý ròm gạt bỏ khỏi đầu óc những lo sợ vô lối. Nó nhẹ nhõm thở ra một hơi dài và thận trọng miết những ngón tay lên nắp hộp.

"Tách" một cái, chiếc hộp bật ra. Quý ròm rùng mình nhắm mắt lại, nhưng rồi lại mở ra ngay.

Chẳng có quả mìn nào trong hộp cả. Chỉ có một mẫu giấy nhỏ.

Mạnh reo lên:

- A, bản đồ kho báu!

Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng:

- Làm gì có tấm bản đồ tí tẹo như thế này! Đây chỉ là một bức mật thư thôi!

Quý ròm không buồn tranh cãi. Nó nín thở sè sè mở tờ giấy ra.

Vừa thoáng nhìn qua dòng chữ nguệch ngoạc trong mẫu giấy, cặp lông mày Quý ròm bỗng nhăn tít.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh vội vàng nhướn mắt dòm. Và ba đứa lập tức há hốc miệng khi thấy mẫu giấy trên tay Quý ròm chỉ vồn vện có sáu chữ: "Gọi nắng trên vai em gầy..."

Đó là câu đầu tiên trong bản nhạc "Hạ trắng" của Trịnh Công Sơn.

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 6

Cũng như Quý ròm, sau khi lướt mắt qua bức mật thư, cặp lông mày nhỏ Hạnh liền nhíu lại.

Tiểu Long và Mạnh thì thuôn mặt đứng nhìn nhau. Hai đứa vốn không quen suy luận rắc rối nên gặp những tình huống kỳ lạ như thế này chỉ biết trông cậy vào hai bộ óc điện tử của Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh nghĩ ngợi một lát rồi vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghi đây chỉ là một trò đùa!
- Một trò đùa? - Quý ròm ngạc nhiên.
- Ủ! Chứ chẳng lẽ bọn người bí ẩn đó lại chọn nhạc Trịnh Công Sơn để làm mật hiệu?

- Biết đâu được!

Quý ròm nhún vai, rồi nó thờ dài nói thêm:

- Nhưng ngay cả như vậy tôi cũng đành chịu thua! Gì chứ nhạc là tôi dốt nhất trên đời!

Mạnh liếc ông anh:

- Bây giờ tính sao chứ? Chẳng lẽ đứng đây hoài?

Quý ròm trầm ngâm một hồi rồi tặc lưỡi:

- Về nhà đi! Về nhà rồi tính!

Nghe vậy, Tiểu Long mừng rơn:

- Đúng rồi đó! Về nhà đi tắm biển!

Rồi sợ Quý ròm và nhỏ Hạnh phản đối, nó vội vàng bổ sung:

- Tắm biển sẽ giúp cho đầu óc tỉnh táo, sáng suốt! Biết đâu nhờ vậy mình sẽ nghĩ ra được manh mối gì đó!

Giọng điệu của Tiểu Long giống hệt như những mẫu quảng cáo trên ti-vi. Quý ròm mỉm cười nhìn bạn:

- Manh mối gì đó là manh mối gì hờ mày?

Cú hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long lúng túng. Nó đưa tay quệt mũi:

- Thì tao chỉ nói vậy thôi!

Sự ngượng ngập của Tiểu Long khiến Quý ròm động lòng. Nó không trêu nữa, mà quay mình tiến ra cổng.

Nhưng mới đi được vài bước, Quý ròm đã nghe nhỏ Hạnh gọi giật:

- Quý ơi, gượng đã!

- Gì vậy Hạnh?

- Quý đặt chiếc hộp lại chỗ cũ rồi hăng về! - Nhỏ Hạnh đột nhiên đề nghị.

- Sao vậy? - Quý ròm tròn xoe mắt.

Nhỏ Hạnh bước lại cạnh Quý ròm, hạ giọng:

- Nếu như đây là hoạt động trong bóng tối của bọn tội phạm thì

mình không nên làm mất dấu!

- Là sao? - Quý ròm nhăn nhó - Hạnh nói gì tôi không hiểu!

- Đây nè! - Nhỏ Hạnh nghiêm trang giải thích - Cái câu " Gọi nắng trên vai em gầy" có một điều gì đó rất bất thường, nói tóm lại là rất khó hiểu. Nó chẳng có vẻ gì là một câu đố. Lần này Hạnh không tin là tụi mình có thể suy đoán được ý nghĩa của bức mật thư này!

- Đương nhiên rồi! - Mạnh đứng bên cạnh thỉnh thoảng chen ngang.

Quý ròm cau mặt định nạt thẳng em nhưng nhỏ Hạnh lại nói tiếp nên nó đành ngậm miệng, đồng tai nghe:

- Vì vậy theo Hạnh cách hay nhất là âm thầm theo dõi bọn người giấu mặt này!

- Biết họ ở đâu mà theo dõi? - Mạnh lại vọt miệng.

- Tất nhiên mình không biết họ ở đâu, thậm chí cũng không biết họ là ai! - Nhỏ Hạnh gật đầu - Nhưng nếu mình cứ quanh quẩn ở tòa Bạch dinh này, trước sau gì cũng phát hiện ra họ!

- Đúng thế! - Quý ròm mau mắn - Đẳng nào bọn họ cũng theo những chỉ dẫn trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm để mò đến đây!

Đang nói, Quý ròm bỗng giương mắt ngó nhỏ Hạnh:

- Ủa, nói như vậy chẳng lẽ tụi mình phải túc trực ở đây để canh chừng bọn họ hay sao?

- Tốt nhất là nên như thế! - Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt - Không những mình mai phục ở đây mà còn phải giữ nguyên mọi thứ ở tình trạng cũ! Có như vậy mình mới lần theo dấu vết của họ được! Nếu chiếc hộp bị lấy mất, nghĩa là đường dây bị đứt, bọn họ buộc phải thay đổi cách thức hoạt động và thế là bọn mình hết đường theo dõi!

Quý ròm nhanh chóng bị ý kiến của nhỏ Hạnh thuyết phục. Nó nhìn Mạnh và Tiểu Long, thở dài:

- Nếu thế tụi mình đành ở lại đây vậy!

- Thế còn vụ tắm biển? - Tiểu Long kêu lên - Không đi tắm biển nữa hay sao?

- Tắm biển hả? - Quý ròm tăng hăng - Vụ đó để... từ từ tính!

Biết đã đến tình thế này, có nản nữa cũng vô ích, Tiểu Long đành ngậm miệng làm thinh. Hơn nữa, tự trong thâm tâm, nó cũng muốn giáp mặt với những người trong tổ chức bí mật kia để xem thử họ là ai và họ định âm mưu gì.

Sau khi bàn bạc kế hoạch, Tiểu Long và Mạnh lại kê vai đẩy tảng đá nghiêng qua một bên cho Quý ròm đặt chiếc hộp vào vị trí cũ. Xong, bọn trẻ bắt đầu tản ra đi lòng vòng trong sân, hết như những người đang ngoạn cảnh. Chỉ những kẻ nào tinh ý mới nhận thấy những vị

khách tham quan trẻ tuổi này không buồn tham quan những gì trưng bày trong nhà. Chúng chỉ đi loanh quanh ngoài trời, mặt mày nom có vẻ vô tư nhưng mắt lại lăm lét liếc về phía tảng đá xanh, thấp thòm chờ đợi.

Nhỏ Hạnh đi bên cạnh Quý ròm, chốc chốc lại thì thầm:

- Hồi hộp quá, Quý ơi!

Quý ròm bụng dạ cũng đang nơm nớp. Nhưng nó cố làm cứng:

- Có gì đâu mà hồi hộp!

Rồi nhớ đến một câu trong bộ phim Tam Quốc mới xem cách đây mấy bữa trên ti-vi, nó nhún vai:

- Địch đến đã có tướng ngăn, sợ gì!

Câu nói nhuốm vẻ trịnh trọng của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Tướng còm ròm còm ròm như Quý mà ngăn được ai!

Quý ròm nóng mặt:

- Ngăn được hay không kệ tôi! Nên nhớ cái vụ rình rập này là do Hạnh bày ra chứ không phải tôi à!

Sự nhắc nhở nghiêm khắc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh lúng túng. Nó cũng không hiểu tại sao mình lại xao xuyến đến thế. Khi vạch ra kế hoạch mai phục, tâm trí nó chẳng gợn chút băn khoăn, cũng không cả lo lắng. Nhưng đến khi rào tới rào lui chờ bọn người bí mật kia xuất hiện, trống ngực nó lại đập thành thịch.

Tiểu Long chẳng pháp phỗng như hai bạn mình. Nó không tin bọn người kia có thể phát hiện được sự theo dõi kín đáo của tụi nó. Đương đầu trực tiếp nó mới ngán, chứ kẻ ở trong tối người ở ngoài sáng như hiện nay, nó cảm thấy không có gì đáng sợ. Vì vậy, trái ngược với vẻ mặt căng thẳng của nhỏ Hạnh và Quý ròm, nó chấp tay sau lưng đi tới đi lui với vẻ nhàn nhã của một người gác bỏ ngoài tai mọi phiền nhiễu của cuộc đời.

Trong bọn, tóm lại, chỉ có thằng Mạnh là hào hứng nhất. Nó lảng vảng khắp nơi, cặp mắt nhớn nha nhớn nhác trong khi đó nét mặt lại cố tỏ ra nghiêm trọng như thể ta đây là một điệp viên gạo cội và đang phải thực hiện một sứ mạng vô cùng trọng đại.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Mạnh, nhỏ Hạnh dù đang lo lắng cũng phải cười thầm. Vẻ háo hức của Mạnh khiến nó giống như đang đóng phim hơn là đang thi hành một nhiệm vụ bí mật. Đã mấy lần nhỏ Hạnh tính kêu Mạnh lại nhắc nhở nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc nó! - Hạnh nghĩ - Dù sao cũng chẳng ai biết nó đang làm trò gì!

Nhưng mặc cho bọn trẻ dầy công sắp đặt, suốt cả buổi sáng vẫn chẳng xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Khách thập phương lũ lượt kéo nhau vào Bạch dinh đủ cả già trẻ lớn bé, nhưng hầu hết đều đi ngang qua tảng đá xanh một cách hờ hững.

Thỉnh thoảng một đôi thanh niên nam nữ lững thững đến chỗ gốc sù và tựa lưng vào tảng đá đứng nói chuyện thì thầm, chốc chốc lại cười rúc ra rúc rích khiến bọn Quý ròm căng mắt canh chừng nhưng rốt cuộc chẳng phát hiện được điểm gì khác lạ. Có hai, ba đôi như thế, họ đến và đi một cách ngẫu nhiên. Tảng đá chỉ là nơi để họ tựa lưng cho đỡ mỏi.

Đến gần trưa thì Tiểu Long hết chịu nổi. Nó nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Đói bụng quá!

Nhỏ Hạnh thừa cơ hội liền hòa theo:

- Hạnh cũng vậy! Hạnh nghe bao tử réo nãy giờ!

Quý ròm nheo mắt:

- Nó réo bò... bò... bò bíp-tết chứ gì?

Quý ròm định nói "bò viên" nhưng sợ nhỏ Hạnh đòi nghỉ chơi nên cuối cùng đành sửa lại thành "bò bíp-tết".

Nhưng nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm định giở trò gì. Nó gi tay lên trán Quý ròm:

- Bộ Quý không sợ xe đụng sứt móng hả?

- Sợ chứ! - Quý ròm toét miệng cười - Chính vì sợ nên nửa chừng tôi đã đổi thành "bò bíp-tết", Hạnh không thấy sao?

Lối phân bua cà khịa của Quý ròm làm nhỏ Hạnh tức điên. Nó đang định lên tiếng cự nự thì Mạnh đã láu táu chen ngang:

- Vậy bây giờ tính sao? Chạy về nhà ăn trưa chứ?

Quý ròm lắc đầu:

- Ăn ngay tại đây!

- Ăn tại đây? - Mạnh trố mắt - Cơm đâu mà ăn?

- Ăn bánh mì.

- Bánh mì?

- Ủ! Mà chạy đi mua đi!

Nghĩ đến mẩu bánh mì khô khốc, Mạnh nhăn nhó:

- Sao mình không về nhà ăn trưa? Ăn xong, mình trở lại đây liền!

Quý ròm nghiêm giọng:

- Nhớ trong khi mình vắng mặt, bọn người kia mò đến đây thì sao? Có phải là hồngбет cả mọi thứ không?

Trước lý lẽ vững chắc của ông anh, Mạnh thôi không giằng co nữa. Nó cầm tiền trên tay Quý ròm, ba chân bốn cẳng chạy vù ra cổng.

Thế là trưa đó, cả bọn ngồi trên băng đá trước sân Bạch dinh, cặm cùi gặm bánh mì.

Theo thói quen, ăn xong Quý ròm chỉ muốn lẩn đùng ra ngủ. Nhưng hôm nay, nó phải cố chống lại thói quen tệ hại của mình. Ngủ trong khi đang thi hành nhiệm vụ thì thật chẳng còn ra thể thống gì!

Khác với Quý ròm, bọn Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh đưa nào đưa nấy đều tỉnh như sáo. Nuốt xong mỗi đứa một ổ bánh mì, chúng ngồi đong đưa chân, vừa trò chuyện vừa không ngừng đảo mắt quan sát người ra kẻ vào.

Nhưng suốt cả buổi trưa, vẫn chẳng có động tĩnh gì chung quanh tảng đá.

Buổi chiều cũng vậy. Khách tham quan thay nhau ra vô hết lượt này đến lượt khác, vẫn chẳng có ai buồn đoái hoài đến tảng đá vô tri bên gốc sứ.

Mạnh bắt đầu phàn nàn:

- Biết vậy hồi trưa chạy về nhà ăn cơm rồi đánh một giấc có phải khỏe hơn không!

Mạnh vừa nói xong, từ ngoài cổng bỗng tiến vào ba người thanh niên dáng điệu có vẻ vội vã. Ba người này còn trẻ, trạc hai mươi, hăm hai tuổi, ăn vận bình thường nhưng thái độ rất đáng ngờ.

Vừa bước qua khỏi cổng, họ đã chia nhau đi ba ngã, dáo dác lưng sục.

Quý ròm khẽ bóp tay Tiểu Long, nói qua hơi thở:

- Đây rồi!

Tiểu Long gật đầu và thu nắm tay quệt mũi để nén hồi hộp.

Nhỏ Hạnh cũng phập phồng không kém. Nó tự động xích sát vào người Tiểu Long, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ba người thanh niên lạ mặt kia.

Mạnh dĩ nhiên cũng chẳng hơn gì. Chàng đập viên gạo cội nuốt nước bọt liên tục. Chẳng hiểu cổ chàng khô khốc là do ăn bánh mì hay do mạch máu đang căng thẳng.

Nhưng ba người thanh niên vừa xuất hiện kia chẳng mảy may để ý đến bọn trẻ. Họ rào một vòng quanh tòa Bạch dinh rồi dường như chẳng thu lượm được kết quả gì, họ tụ tập lại trước thềm dinh bàn tán một hồi rồi kéo nhau vào bên trong.

- Mình vào theo không? - Tiểu Long hỏi Quý ròm.

- Không cần! Cứ canh chừng tảng đá xanh là chắc ăn nhất!

Mạnh liếm môi:

- Nhưng chắc gì đây là bọn người mà mình muốn tìm?

- Đúng là họ rồi! - Nhỏ Hạnh chớp mắt - Không thể nào sai trật được!

Bọn trẻ mới trao đổi với nhau dăm, ba câu đã thấy ba người thanh

niên quay trở ra. Lần này họ lại chụm đầu thì thầm khá lâu. Một người vừa nói vừa vung tay, vẽ sôi nổi. Một người thì nhún vai ra dáng thất vọng. Người thứ ba dường như chẳng lưu tâm nhiều đến câu chuyện, cứ nói một, hai câu lại ngoảnh cổ nhìn ra ngoài. Trong một lần như vậy, ánh mắt anh ta đột ngột dừng lại chỗ băng đá bọn Quý ròm ngồi khiến đứa nào đứa nấy xanh mặt, tưởng tông tích đã bị phát giác. Nhưng rồi có lẽ cho rằng bốn đứa nhóc tí này không phải là mối đe dọa đáng sợ mà chỉ là khách du lịch bình thường, anh ta liền đảo mắt nhìn đi chỗ khác.

Nhưng rồi Quý ròm chưa kịp hoàn hồn, tiếng hét của người thanh niên một lần nữa khiến trái tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Tìm thấy rồi! Hóa ra nó ở ngay trước mặt mình!

Vừa nói anh tra vừa nhảy phóc xuống khỏi bậc thềm. Bọn trẻ điếng hồn đưa mắt nhìn nhau như ngầm bảo nhau hãy đề phòng mọi bất trắc. Tiếng Tiểu Long vận "nội công" kêu "răng rắc" càng khiến không khí khẩn trương tột độ.

Nhưng người thanh niên không tiến về phía bọn trẻ. Sau khi phóng người xuống sân, anh ta đi xăm xăm lại chỗ tảng đá xanh. Hóa ra anh ta phát giác ra tảng "đá không đỏ" chứ không phải phát giác ra những "cái đuôi" đang theo dõi mình.

Cả bốn cái miệng cùng thở hắt ra, tên tò. Nhỏ Hạnh phải cố lắm mới khỏi phì cười. Rõ ràng cả bọn đều biết ba anh chàng kia đi tìm tảng đá, vậy mà khi nghe tiếng reo "tìm thấy rồi", đứa nào đứa nấy sợ cuống cả người, quên bém mắt điều quan trọng đó.

Hai thanh niên kia cũng lập tức chạy bỏ lại chỗ tảng đá. Và cũng như bọn Quý ròm hôm trước, cả ba bu quanh "mục tiêu", loay loay "nghiên cứu" cả buổi. Chỉ có một điểm khác biệt là trong khi cặm cụi "nghiên cứu" tảng đá họ không ngờ có một bọn nhóc cũng đang cặm cụi "nghiên cứu" họ.

Cuộc "nghiên cứu" của hai phe kéo dài hàng tiếng đồng hồ, rốt cuộc chẳng phe nào đạt kết quả như ý muốn. Bọn Quý ròm ngấm nghĩa đối phương đã đòi vắn chẳng đoán ra bọn người này là ai, hành động bí ẩn của họ nhằm mục đích gì. Còn bọn người nọ hì hục sẫm soi đến tháo mồ hôi hột cũng chẳng hiểu tảng đá xanh này là "ai" và người ta bảo họ tìm đến "nó" nhằm để làm chi!

Đến xế chiều thì ba người thanh niên tỏ ra mệt mỏi. Họ nhìn nhau, lắc đầu chán nản rồi lục tục tuôn ra cổng.

Tiểu Long thì thảo:

- Bám theo chú?

- Chờ một chút! - Quý ròm cũng thì thảo trả lời - Đuổi theo ngay rất

dễ bị chú ý!

Không đưa nào phản đối lời cảnh giác của Quý ròm. Cả bọn ngồi nán lại trên băng đá thêm một lúc. Đến khi ba người thanh niên khuất dạng sau cổng rào chừng một, hai phút, bọn Quý ròm mới đứng dậy rón rén ra theo.

Đang đi sè sè từng bước một, chợt nghe tiếng xe nổ máy, Quý ròm liền buột miệng la hoảng "Bỏ xừ rồi!" và lập tức lao vụt người ra cổng.

Nhưng đã trễ. Tít đằng xa ba người thanh niên cỡi trên hai chiếc cúp màu xanh đang phóng vút về phía Bãi Trước, bóng họ mỗi lúc một mờ dần và trong thoáng mắt không còn thấy đâu nữa.

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 7

NHỎ HẠNH BUỒN BÃ:

- Thế là công toi!

Tiểu Long nhìn Quý ròm, giọng trách móc:

- Khi nãy nghe lời tao bám theo ngay là được rồi!

- Được cái mốc xì! - Đang tiết đứt ruột vì "vồ" hụt ba "con mồi", lại bị bạn bè nói nặng nói nhẹ, Quý ròm đổ quạu - Chẳng lẽ nghe lời mày là có thể chặn bắt được bọn người kia?

Câu nói hóc búa của Quý ròm làm Tiểu Long cứng họng. Ừ nhỉ, nếu bám sát theo họ, mình cũng đâu làm gì được! Nếu ra mặt cản đường, chắc chắn sẽ bị bọn họ quần cho tơi tả. Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh lâm trận nếu không chết cũng bị thương. Còn Tiểu Long, mình nó "khiêu vũ giữa bầy sói", e khó bề đương cự. Nhưng nếu không công khai lộ diện, cũng chẳng cách nào truy đuổi họ được. Một bên chạy xe gắn máy, một bên đứng đợi xích-lô, bọn Quý ròm chưa kêu được xe, đối phương đã cao chạy xa bay từ đời tám hoánh rồi!

Tiểu Long còn đang lúng túng thì Mạnh đã nhanh nhẩu lên tiếng "cứu bò":

- Nhưng nếu chạy ra sớm, mình đã ghi được số xe của họ!

- Ừ hén! - Nhỏ Hạnh gật gù.

Còn Quý ròm, lần đầu tiên nó không nạt nộ thằng em. Thằng này quanh năm chỉ khoái coi phim hình sự, hóa ra cũng học lóm được vài ba mảnh khốe! Quý ròm nghĩ bụng và khịt khịt mũi:

- Thế nào sáng mai bọn kia cũng quay trở lại! Lúc đó mình sẽ tìm cách ghi số xe của họ!

Thấy ông anh không phản đối ý kiến của mình, Mạnh khoái chí cười toe.

Niềm sung sướng của Mạnh kéo dài trên suốt đường về. Và chỉ thực sự tắt ngấm khi đặt chân qua cửa.

Cô Tư đón bọn trẻ bằng cái lắc đầu ngán ngẩm:

- Các cháu đi đứng thế này thì cô chết mất!

Bọn trẻ biết lỗi, ngậm miệng riu riu bước vào nhà.

- Cô cứ tưởng các cháu chết đuối đâu ngoài biển cả rồi! - Cô Tư tiếp tục than thở - Báo hại cô phải chạy nhào nhào khắp các bãi tắm để hỏi han, tìm kiếm!

Sự lo lắng tội nghiệp của cô khiến bọn trẻ cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Quý ròm len lén nhìn cô, cố thanh minh:

- Nhưng tội cháu đâu có đi tắm biển! Tội cháu chỉ xuống Bạch dinh chơi thôi!

- Các cháu đi Bạch dinh hay Hắc dinh làm sao cô biết được! - Cô Tư xẵng giọng, vẻ bất bình, nhưng rồi cảm thấy thái độ của mình hơi cứng rắn, cô liền dịu giọng - Lần sau đi đâu, nhất là không về trưa, các cháu phải báo cho cô biết!

Khi cô Tư chuyển từ trách cứ qua căn dặn có nghĩa là sóng gió đã qua. Bốn cái miệng lập tức "dạ" rân và bốn bộ mặt ỉu xiu lập tức tươi tỉnh trở lại.

Sáng hôm sau, trước khi ra khỏi nhà, Quý ròm xin phép cô đảng hoàng.

- Bữa nay các cháu định đi đâu? - Cô hỏi.

- Dạ, tội cháu lên thăm ngọn hải đăng ạ!

Quý ròm không dám nói thật là đi xuống Bạch dinh, sợ cô thấy bọn nó ngày nào cũng lẫn lẩn ở Bạch dinh sẽ đâm ra nghi ngờ mà gạn hỏi lời thôi.

- Thế trưa có về ăn cơm không đấy?

- Dạ, không ạ!

Cô Tư tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hải đăng ở ngay sau nhà ta đây thôi, đâu có xa xôi gì, sao các cháu không về trưa?

Quý ròm đành gãi đầu, phịa:

- Dạ, thăm ngọn hải đăng xong, tội cháu còn đi thăm... Thích Ca phật đài nữa ạ!

Đến đây thì cô Tư không thắc mắc nữa. Thích Ca phật đài ở xa lắc xa lơ, tí về hướng cù lao Bến Đình nên bọn trẻ không về trưa là

chuyện đương nhiên.

- Các cháu đi chơi vui về nhé! - Cuối cùng, cô nói.

Vốn ngán nhai bánh mì nên chuyện Quý ròm bảo không về trưa khiến Mạnh tức anh ách. Trước mặt mẹ, nó không tiện phá ngang kế hoạch của Quý ròm nhưng đến khi ngồi trên xích-lô, nó quay sang căn nhắc ông anh:

- Bữa nay chỉ có mỗi chuyện "cóp" số xe chứ có việc quái gì đâu mà phải ở lại trưa?

- Sao mà biết không có việc quái gì? - Quý ròm hừ mũi - Nhớ bọn kia loay hoay suốt cả buổi sáng vẫn không tìm ra chiếc hộp đen giấu dưới tảng đá thì sao?

- Thì họ... về! - Mạnh áp úng.

Quý ròm nhếch mép:

- Thế nếu họ không về mà quyết định ở lại tìm đến chiều thì sao?

Lần này thì Mạnh ngồi im không đáp.

Nhưng sự lo xa của Quý ròm bất ngờ trở nên vô ích. Vào Bạch dinh chờ gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy ba người thanh niên hôm qua xuất hiện, nhỏ Hạnh chợt dạ bèn kêu Tiểu Long và Mạnh bầy tảng đá lên.

Và hoàn toàn đúng như nó linh cảm, chiếc hộp đen đã biến mất tự đời nào.

Quý ròm đang chống tay lên đầu gối lom khom dòm, bật kêu:

- Bỏ xừ rồi!

Tiểu Long vai vẫn đỡ tảng đá, nghe vậy ngoảnh cổ hỏi:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm xuôi xị:

- Bỏ tảng đá xuống đi! Chiếc hộp mất tiêu rồi!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Như vậy họ đã quay trở lại đây tối hôm qua!

- Thật không hiểu nổi! - Quý ròm mím môi - Tại sao họ lại phải hành động vào ban đêm? Sáng nay họ quay lại cũng được kia mà!

- Hay là họ đã bắt đầu nghi ngờ hành tung của bọn mình? - Mạnh vừa nói vừa rứt cổ.

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Chắc chắn tối hôm qua, họ không ngừng suy nghĩ về bí mật của tảng đá xanh. Và khi đoán ra bí mật đó có thể nằm bên dưới tảng đá, họ liền nôn nóng quay ngay trở lại đây để kiểm tra sự ước đoán của họ!

Tiểu Long bán tín bán nghi:

- Làm sao Hạnh có thể biết rõ như vậy?

- Đơn giản thôi! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Có phải

chính tụi mình khi khám phá ra ý nghĩa của ba chữ "nhà không đen", đã vội vàng kêu xích-lô chở ngay đến Bạch dinh không chần chờ lấy một phút hay không?

- Đúng! - Tiểu Long thừa nhận.

- Thì họ cũng thể thôi! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Suy từ mình ra họ thì biết ngay chứ gì!

Quý ròm đưa hai tay lên trời, chán nản thở ra:

- Thế này thì rõ ràng là công toi! Từ nay đừng hòng sờ được ngón chân út của họ nữa!

Mạnh liếm môi:

- Hay là mình đi báo công an?

- Công an ai người ta tin mình! Ít ra cũng phải có cái sổ xe làm bằng chứng! Đảng này toàn nói chuyện đầu đầu!

- Sao lại chuyện đầu đầu? - Mạnh phản ứng - Mình sẽ chỉ cho các anh công an xem bài thơ trên vách và hàng chữ bí hiểm trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm!

Quý ròm nhún vai:

- Thứ nhất, giờ này chưa chắc dòng chữ trong sổ lưu niệm và bài thơ trên vách đã còn như cũ. Có thể bọn người kia đã xóa đi rồi! Thứ hai, nếu tất cả vẫn còn nguyên thì chiếc hộp đen đã bị lấy mất. Các anh công an mò tới đây thì tịt. Thế là các anh quay sang "điều tra" mình!

- Điều tra mình ư? - Mạnh kêu lên - Về tội gì mới được kia chứ?

- Thì về tội phịa chuyện và tạo chứng cứ giả để trêu chọc cơ quan thi hành pháp luật!

- Nhưng mình còn nhớ "mật mã" trong chiếc hộp đen kia mà! Mình sẽ đọc cho họ nghe để họ... tiếp tục điều tra!

- Thôi đi ông tướng! - Quý ròm nheo nheo mắt - Công an chẳng bao giờ tin vào những chuyện vớ vẩn như thế này đâu! Tội phạm gì mà toàn thơ với nhạc!

Tiểu Long đứng nghe hai anh em tranh cãi một hồi đã thấy sốt ruột.

Nó quệt mũi, đề nghị:

- Nếu đã quyết định không đi báo công an thì đi tắm biển quách!

Quý ròm lừ mắt nhìn bạn:

- Mà lúc nào cũng chăm chăm mỗi chuyện tắm biển! Cứ làm như không được tắm biển thì ai nấy đều chết lản đùng ra ấy!

- Thì tụi mình đi Vũng Tàu là để tắm biển mà lại! - Tiểu Long nhăn mặt phân trần.

Bộ tịch của Tiểu Long khiến Quý ròm bật cười:

- Thôi được rồi, muốn tắm thì tắm! Nhưng...

Tiểu Long nín thở:

- Còn "nhưng" gì nữa?

- Thế mà còn đấy! - Quý ròm tắc lưỡi, rồi nó cố tình kéo dài giọng - "Nhưng" chuyện này nè: Mình sẽ lấy đồ tắm ở đâu ra?

- Tưởng gì! - Mặt Tiểu Long hơn hớn - Chạy về nhà lấy!

- Không được! - Quý ròm thờ dài - Không thể về nhà trong ngày hôm nay được!

Lời phán của Quý ròm làm Tiểu Long chưng hửng:

- Sao lại không được? Ai cấm mình về nhà?

- Chẳng ai cấm! - Quý ròm dang hai tay - Nhưng trước khi ra khỏi nhà mình đã báo với cô Tư là sẽ đi suốt ngày thì mình không nên quay về lúc này. Hôm qua mình không nói là không về, rồi cuộc mình đi luôn, hôm nay mình nói là đi luôn, nửa chừng lại quay về, như vậy trông chẳng ra cái ôn gì cả!

Mạnh bức tóc:

- Nhưng nếu không về nhà cũng không đi tắm biển thì biết đi đâu cho hết ngày hôm nay?

Câu chất vấn của ông em khiến ông anh ngớ ra:

- Tao cũng chẳng biết!

- Thôi thì đi loanh quay trong thành phố vậy! - Nhỏ Hạnh hiền kể - Biết đâu nhờ vậy mình lại tình cờ gặp mặt với bọn kia!

Ý kiến của nhỏ Hạnh khiến về tiu ngưu trên mặt bọn trẻ lập tức biến mất. Mạnh hăng hái:

- Ủ, biết đâu đấy!

Tiểu Long cũng giục giã:

- Vậy thì đi ngay bây giờ đi!

Bọn trẻ kéo ra đường.

- Kêu xích-lô chứ? - Quý ròm gợi ý.

- Đâu việc gì gấp mà phải đi xích-lô! - Tiểu Long hăng giọng - Thả bộ tà tà vui hơn!

Rồi sợ đề nghị của mình không được ủng hộ, nó lật đật nói thêm:

- Và cũng dễ nhìn thấy bọn kia hơn!

Chẳng ai phản đối ý kiến của Tiểu Long. Tất cả lững thững kéo nhau men theo đường Quang Trung đi ngược về phía Bãi Trước.

Vừa đi vừa nhìn nhón nhác, bọn trẻ lang thang đến trưa trời trưa trệt, rào qua không biết bao nhiêu ngã đường vẫn chẳng thấy bóng dáng của ba người thanh niên kia đâu.

Đến khi lết bộ hết nổi, cả bọn tấp vô bên đường mua mấy ổ bánh mì rồi kéo nhau ra bãi biển thuê ghế bố nằm nghỉ.

Nằm nhìn sóng nước lăn tăn, Quý ròm thờ ra:

- Đúng là mò kim đáy bể!

Nhỏ Hạnh an ủi:

- Biết đâu chiều nay mình sẽ gặp bọn họ thì sao!

- Dễ gì!

Quý ròm đáp, vẻ vô vọng. Và suốt buổi chiều hôm đó, sự thật đã đứng về phía nó. Nằm nghỉ đến hai giờ, cả bọn lại đứng lên đi tiếp và cũng như ban sáng, những gì gặt hái được chỉ là những tiếng thở dài ngán ngẩm:

Quý ròm và nhỏ Hạnh, hai đứa đầu trò, lại là những kẻ mỗi một trước tiên.

Nhỏ Hạnh ngó Quý ròm, giọng tiêng:

- Giờ sao?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Kêu xích-lô về chứ sao!

Mạnh và Tiểu Long dai sức hơn nhưng sau một ngày lông bông vô tích sự ngoài đường, nghe nói được ngồi xe về, đứa nào đứa nấy mừng rơn.

Lúc leo lên xích-lô, Mạnh quay qua Quý ròm định mở miệng cà khía cái kế hoạch bị thất bại thảm hại của ông anh nhưng thấy Quý ròm đang cau mày nghĩ ngợi, nó đành dẹp ngay ý định trêu chọc của mình. May cho Mạnh, Quý ròm đang bực bội vì để sống đối phương khiến cuộc theo dõi lâm vào bế tắc, nếu Mạnh ngửa miệng trêu ghẹo chắc sẽ bị ông anh mắng cho té tát!

Quý ròm vẫn giữ bộ mặt lầm lì cho đến tận nhà. Sau một ngày lếch thếch rã cảng, nó đã cáu. Nghĩ đến chuyện ba gã thanh niên lạ mặt kia đã lọt vào tay mình lại còn thoát ra, nó càng cáu hơn.

Tối đó, cơm nước xong, Quý ròm không vào phòng ngay mà rủ nhỏ Hạnh ra đứng trước hiên hóng mát.

- Giờ tính sao Hạnh? - Nhỏ Hạnh vừa bước ra lan can, Quý ròm đã sốt ruột hỏi.

- Sao là sao?

- Bọn người kia ấy! Làm sao tìm được họ bây giờ?

- Chịu! - Hạnh khẽ lắc đầu - Tụi mình chỉ còn ở Vũng Tàu có bốn ngày. Với thời gian ít ỏi như vậy, chẳng thể làm gì được!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm rầu rĩ:

- Chẳng lẽ tụi mình phải bỏ cuộc nữa chừng sao?

Nhỏ Hạnh không đáp. Nó cũng chẳng biết đáp như thế nào.

Quý ròm lại nói, giọng lo lắng:

- Thế nhờ bọn người này đang có âm mưu phá hoại gì đó thì sao?

Như thế sẽ có bao nhiêu là người chết!

Giả thuyết của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xanh mặt. Nó rùng mình hỏi

lại:

- Quý dựa vào đâu mà đoán như vậy?

- Tôi chẳng dựa vào đâu cả! - Quý ròm liếm môi - Nhưng với bọn người thập thò như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Nhỏ Hạnh lại im lặng nhưng nó thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng. Trước đây, nó chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Nó định ninh đây chỉ là một bọn trộm cướp. Nó không nghĩ đây là một tổ chức phá hoại đang liên lạc với nhau để bàn tính kế hoạch đặt bom đặt mìn như nó vẫn nhìn thấy trong chương trình thời sự quốc tế trên ti-vi thì sao nhỉ?

Tự lự một hồi, nhỏ Hạnh khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, chép miệng nói:

- Nếu vậy, tụi mình phải bắt đầu lại từ mẫu giấy trong chiếc hộp đen!

Quý ròm ngoảnh:

- Bắt đầu từ lời nhạc của Trịnh Công Sơn ấy ư?

- Đúng vậy.

- Nhưng bắt đầu như thế nào?

- Hạnh cũng chẳng biết! Nhưng dù sao đó vẫn là đầu mối duy nhất mà tụi mình có được!

Quý ròm thở hắt ra:

- Thế thì gay quá!

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán một hồi rồi đột ngột hỏi:

- Ở đây có sân khấu ca nhạc nào không nhỉ?

Quý ròm ngẩn người định hỏi "Chi vậy?" nhưng rồi sực hiểu ra, nó liền chạy bay vào trong nhà, gọi giật giọng:

- Mạnh ơi, Mạnh!

Mạnh đang ngồi đánh cò với Tiểu Long, ngẩng lên:

- Gì vậy?

- Ở đây có nơi nào biểu diễn ca nhạc không?

- Có.

Quý ròm sáng mắt:

- Có hả? Gần đây không?

- Ở dưới phố! - Mạnh vừa đáp vừa nôn nóng nhìn vào bàn cò - Để tối mai em dẫn anh đi!

- Không được! Tao muốn đi ngay bây giờ!

Mạnh tỏ vẻ ngạc nhiên trước thái độ vội vã của ông anh:

- Đi ngay bây giờ?

Tiểu Long cũng không nén được thắc mắc:

- Làm gì gấp vậy? Đi lòng vòng suốt cả ngày mà chưa ngán sao?

- Tao có biết quái gì ca nhạc đâu! - Quý ròm nhún vai - Tao chỉ muốn

điều tra xem ở đó người ta có hát bài "Hạ trắng" không thôi!
Không đợi Quý ròm giục đến lần thứ hai, chỉ vừa nghe đến hai tiếng "điều tra", Mạnh đã đẩy bàn cờ qua một bên, xô ghế đứng lên:
- Vậy thì đi!

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 8

SÂN KHẤU CA NHẠC ĐƯỢC THIẾT KẾ ngoài trời với vòng rào bao quanh. Những chiếc bàn con bày ngay trên bãi cỏ. Khách mua vé vào xem được phục vụ nước giải khát tại chỗ, tất nhiên là phải trả tiền.

Khi bọn Quý ròm đến, chương trình mới rục rịch bắt đầu.

Tiểu Long nghiêng người về phía Quý ròm, hỏi khẽ:

- Nếu có ca sĩ nào đó hát bài "Hạ trắng" thì sao?

Quý ròm hạ giọng, thận trọng đáp:

- Thì ca sĩ đó là người liên lạc của bọn họ! Mình phải kín đáo theo dõi!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó ngồi im đồng tai chờ đợi.

Nhưng hai, ba ca sĩ nối tiếp nhau ra vô mà chẳng có ai ca bài "Hạ trắng". Họ toàn hát nhạc trẻ, biểu diễn với điệu bộ nhún nhảy.

Tới người thứ năm thì Tiểu Long đã thấy sốt ruột. Đã mấy lần, nó quay sang Quý ròm định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Chỉ có Mạnh là không kèm chế nỏi. Nó cất giọng làu bàu:

- Biết vậy khỏi mò tới đây cho nhọc xác!

Quý ròm quay lại:

- Kiên nhẫn chút đi! Biết đâu bài "Hạ trắng" nằm ở cuối chương trình...

Đang nói, Quý ròm bỗng dờ ra, miệng há hốc. Cả bọn nhạc nhiên ngoảnh cổ nhìn theo ánh mắt của Quý ròm và khi nhạc thấy ba người thanh niên hôm qua đang lững tiến ra cổng, đứa nào đứa nấy giật thót như thể có một luồng điện chạy qua người.

Tiểu Long định thần lại trước tiên. Nó khẽ hô:

- Đuổi theo chứ?

Cả bọn như choàng tỉnh, lật đặt đứng cả dậy, dợm phóng theo ba bóng người trước mắt.

Chợt có tiếng kêu:

- Ê, ê! Khoan đã!

Bọn trẻ chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì người phục vụ từ trong bóng tối bước ra, từ tốn nhắc:

- Các cháu chưa trả tiền nước!

Sự cố bất ngờ khiến bọn trẻ tên tò nhìn nhau. Quý ròm nhìn bốn ly nước ngọt đang uống dở trên bàn, nửa cười nửa mỉa mai:

- Bao nhiêu vậy chú?

- Mười ngàn.

Không ngờ chỉ trong một tích tắc trì hoãn đó, mọi sự đâm ra hồng bét. Khi bọn trẻ trả tiền xong và chạy theo ra tới cổng, ba người thanh niên đã biến mất từ bao giờ.

Quý ròm ra đứng giữa đường, nhìn ngược nhìn xuôi một hồi vẫn chẳng thấy tông tích đối phương đâu, liền vò đầu bứt tai:

- Lại sống nữa! Tức ời là tức!

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long:

- Vừa rồi Long có nghe thấy tiếng xe nổ máy không?

- Không! - Đang nói, Tiểu Long bỗng ngập ngừng - Nhưng cũng có thể có mà tôi không nghe! Tiếng nhạc ồn quá!

- Họ vào lúc nào sao mình chẳng biết! - Mạnh hỏi băng quơ.

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Tại bất ngờ nên mình không để ý đó thôi! Nếu chịu khó quan sát, chắc chắn mình đã phát hiện ra họ từ trước!

- Nhưng tại sao họ lại đột nhiên tới chỗ này? - Mạnh chột dạ - Hay là họ cố tình theo dõi ngược lại bọn mình?

Tiểu Long mím môi:

- Dám lắm!

- Không có đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Mục tiêu của họ cũng như mình thôi! Họ đi tìm người hát bài "Hạ trắng" để bắt liên lạc!

- Thế sao họ bỏ về?

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một lát rồi chậm rãi giải thích:

- Có thể sau khi nghe vài ba bài, họ đã tới gặp ban tổ chức để tìm hiểu danh sách những bài hát sẽ được trình diễn tiếp theo. Khi không thấy bản "Hạ trắng" trong chương trình, họ quyết định ra về.

Nhưng nếu quả như vậy, thế nào tối mai họ cũng quay lại!

Trong khi Quý ròm gật gù thán phục tài suy luận của nhỏ Hạnh thì Tiểu Long hỏi hớp thắm dò:

- Thế còn tụi mình?

- Tụi mình sao?

- Bây giờ tụi mình về chứ?

- Hẳn nhiên rồi.

- Và mãi đến tối mai tụi mình mới quay lại đây chứ?

- Hẳn nhiên luôn! - Nhỏ Hạnh đáp, giọng pha trò - Nhưng tại sao Long lại hỏi kỹ thế?

- Tôi hỏi như vậy chỉ vì... chỉ vì...

Thấy Tiểu Long cà lăm cả buổi, Quý ròm tức mình vọt miệng:

- Chỉ vì tôi muốn biết ngày mai có thì giờ rảnh để đi bơi không chứ gì?

- Thì đại khái là vậy!

Bị Quý ròm nói trúng ngay tim đen, Tiểu Long đáp với vẻ bẽn lễn.

- Đúng thì nói đúng đại cho rồi! Còn bày đặt "đại khái"!

Quý ròm lại tiếp tục trêu nhưng lần này thì Tiểu Long nhe răng cười hì hì. Mồm mép nó thua xa Quý ròm, nó chẳng dại gì dây vào thằng còm nhóm còm nhom này. Miễn ngày mai được bông bông xuống biển là thích rồi! Tiểu Long nhủ bụng và tối đó nó cứ thao thức mong cho trời chóng sáng.

Nhưng sáng hôm sau, cả bọn nằm ngủ thẳng cẳng đến trưa. Lết bộ suốt một ngày, tối lại còn mò đi "xem ca nhạc", thân thể rã rời nên mặc cho cô Tư mấy lần vào kêu dậy ăn sáng, cả bọn cứ nằm ườn ra, chẳng thèm nhúc nhích.

Tới giờ cơm trưa, bọn trẻ mới lục tục bò dậy chạy đi đánh răng rửa mặt.

Cô Tư lắc đầu:

- Rong chơi cho lăm vào! Dù sao các cháu cũng phải biết giữ gìn sức khỏe chứ!

Bọn trẻ chỉ mỉm cười và lặng lẽ ngồi vào bàn, cắm cúi ăn. Chẳng lẽ nói cho cô biết là hôm qua cả bọn phải bỏ sức lùng sục ba gã thanh niên khả nghi kia?

Cô Tư lại hỏi:

- Thế hôm qua các cháu có đi tắm biển không?

- Dạ có ạ! - Quý ròm cười cười - Thăm Thích Ca phật đài xong là tụi cháu nhảy xuống biển ngâm mình suốt cả buổi chiều!

- Thế các cháu đã ngán chưa?

- Ngán gì ạ?

- Ngán tắm biển ấy!

- Dạ, ngán lắm rồi ạ!

Quý ròm vừa nói vừa đưa mắt liếc về phía Tiểu Long, thấy thằng này mặt nhăn mày nhó như đang nhai phải bốn, năm hạt sạn trong miệng. Trong khi đó, Mạnh và nhỏ Hạnh phải cố lăm mới khỏi phì cười. Thậm chí chúng còn cẩn thận đưa tay lên che miệng, sợ bất thần phun cơm ra như bữa trước.

Cô Tư chẳng hay biết những sự cố xảy ra với bọn trẻ. Thỉnh thoảng

cô hỏi những câu oái ăm khiến Quý ròm phải phịa hết câu này đến câu khác. Nhưng đũa kia thì hồi hộp vênh tai nghe, lăm lăm tư thế "cứu bò" nếu Quý ròm chẳng may sơ sẩy.

Cho đến khi rút vào phòng ngủ, bọn trẻ mới thở phào. Tiểu Long vẫn chưa nguôi ám ức. Nó nói trống trống:

- Có người làm ảo thuật hay ghê!

Biết Tiểu Long ám chỉ mình, Quý ròm hừ giọng:

- Xiên xỏ gì đó mà?

- Tao đâu có nói mà! - Giọng Tiểu Long giận dỗi - Tao chỉ nói đũa nào đặt chân đến Vũng Tàu đã ba ngày mà chưa hề biết nước biển mặn nhạt thế nào, đã vậy còn la ngán nữa!

- Long không nên trách Quý! - Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nhỏ Hạnh liền vội vàng can thiệp - Nếu Quý không nói vậy, cô Tư sẽ thắc mắc hỏi tới hỏi lui, rồi cuộc lộ chuyện hết!

Quý ròm mỉm cười:

- Ngốc ơ là ngốc! Tụi mình chẳng thỏa thuận ngày hôm nay đi tắm biển là gì! - Rồi nó giở giọng châm chọc - Lát chiều mà sẽ tha hồ... uống nước biển đầy bụng, chả ai giành với mà đâu!

Bọn trẻ cãi qua cãi lại một hồi rồi thi nhau tót lên giường nằm ngủ.

Tiểu Long đã thôi hờn giận Quý ròm. Nó nằm mơ màng đến những giây phút lặn hụp trong sóng nước.

Khoảng ba giờ chiều, bọn trẻ kéo nhau thả bộ ra Bãi Dứa. Tiểu Long to con nhất được phân công xách túi đựng mấy bộ đồ tắm và dăm chai nước ngọt.

Lẽ ra bọn trẻ mặc sẵn đồ tắm ở nhà, như vậy gọn hơn, nhưng Tiểu Long luôn mồm hối thúc nên cả bọn đành nhét đồ tắm vào túi xách đem theo.

Nhưng khi đến Bãi Dứa, bọn trẻ lại ngần ngừ không biết có nên thay đồ xuống tắm hay không. Chiều cuối tuần, bãi biển đông nghẹt người từ các nơi đổ về, lúc nhúc cả trên bờ lẫn dưới nước.

Tiểu Long háo hức là thế, vậy mà bây giờ cũng than thào trong bụng. Bãi biển có một khúc ngắn ngắn mà người ngòm như nêm thế này, lấy chỗ đâu mà bơi với lội!

- Hay là tụi mình ra Bãi Sau tắm! - Mạnh gợi ý.

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Chiều cuối tuần thì bãi nào cũng vậy thôi!

- Khác nhau xa chứ! - Mạnh gân cổ - Bãi Dứa hẹp như cái lỗ mũi còn Bãi Sau rộng mênh mông! Có nhét cả thành phố xuống biển thì Bãi Sau vẫn còn thừa chỗ cho bọn mình!

- Vậy thì đi! - Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh - Nhưng Bãi Sau ở chỗ

nào, có gần đây không?

- Gần xít hà! - Mạnh hăm hờ chỉ tay lên đỉnh dốc - Đi thẳng theo hướng này, qua khỏi Mũi Nghinh Phong là tới nơi!

Thế là bọn trẻ lục tục kéo nhau theo Mạnh.

Dốc không cao lắm nhưng đi một lát, nhỏ Hạnh đã thấy mỏi chân.

Nó cứ hít hà luôn miệng:

- Sao lâu quá vậy? Gần tới chưa?

- Còn chút xíu nữa hà! - Mạnh trấn an.

Pho tượng trắng khổng lồ đột ngột hiện ra sau một khúc quanh. Tiểu Long reo lên:

- A, tượng Chúa!

- Không phải tượng Chúa đâu! - Mạnh cười - Đây là tượng thánh George!

- Sao em biết? - Nhỏ Hạnh hỏi.

Mạnh chớp mắt:

- Trong bản đồ du lịch Vũng Tàu người ta ghi vậy!

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một lát rồi khẽ lắc đầu:

- Có thể trong bản đồ người ta ghi sai! Chị có đọc một tài liệu của một tác giả người Pháp. Ông ta khẳng định đây là tượng chúa Jésus!

Thấy nhỏ Hạnh đem tài liệu này tài liệu nọ ra làm bằng chứng. Mạnh hết ham cãi. Nó gãi đầu:

- Nhưng Thánh hay Chúa gì cũng là người một nhà cả thôi!

Nhỏ Hạnh không để ý đến câu nói vớt vát của Mạnh. Nó nheo mắt nhìn lên pho tượng lấp lóa nắng chiều trên đỉnh núi, miệng xuýt xoa:

- Đẹp quá hén!

Thấy nhỏ Hạnh trầm trồ khen pho tượng, Mạnh vọt miệng khoe:

- Pho tượng này có thể trèo lên được! Hôm nào em dẫn chị leo lên đó chơi!

- Em chỉ đùa! - Nhỏ Hạnh khịt mũi - Pho tượng cao to như thế, có bắc thang cũng chưa chắc trèo lên được, nói gì trèo tay không!

Mạnh vênh mặt:

- Chị chả biết gì hết! Pho tượng có cầu thang trong ruột! Em đã leo lên đó cả ngàn lần rồi!

- Ôi, hay quá! - Tiểu Long hào hứng - Vậy hôm nào tụi mình trèo lên đó chơi đi!

- Mai đi! - Mạnh vui vẻ - Sáng mai ăn cơm xong, em sẽ dẫn mọi người lên đó!

- Nhưng cầu thang trong ruột pho tượng dẫn lên tới đâu? - Nhỏ Hạnh chột thắc mắc.

- Dẫn lên tới cánh tay pho tượng! - Mạnh đáp - Ngay chỗ vai pho tượng có trổ một cái bao lơn, đứng chỗ vai pho tượng có thể nhìn thấy toàn bộ Bãi Sau. Thấy người ta đi đi lại lại, bé tẹo như một bầy kiến, trông vui lắm!

Nhưng lúc này nhỏ Hạnh chẳng còn lòng dạ nào quan tâm đến lời quảng cáo "trông vui lắm" của Mạnh. Nó ngẩn ngơ hỏi lại:

- Trên vai pho tượng có một cái bao lơn ư?

Mạnh chưa kịp đáp thì Quý ròm nãy giờ vẫn im thin thít bỗng thảng thốt kêu lên:

- Bỏ xừ rồi! Có vậy mà hôm rày mình nghĩ không ra!

Nhỏ Hạnh mỉm cười nhìn bạn:

- Quý cũng nghĩ như vậy hả?

- Chứ còn gì nữa! - Quý ròm mím môi, giọng quả quyết - Chắc chắn là vậy rồi!

Nhỏ Hạnh mặt tươi hơn hớn:

- Vậy bây giờ tụi mình phải leo lên đó ngay!

- Leo lên đâu?

Tiểu Long và Mạnh ngơ ngác hỏi, nãy giờ cả hai chẳng hiểu Quý ròm và nhỏ Hạnh đối đáp những gì.

Quý ròm nheo mắt:

- Leo lên pho tượng chứ leo lên đâu?

- Leo lên pho tượng? - Tiểu Long ngạc nhiên - Sao bảo là ngày mai mình mới leo lên đó!

Quý ròm gọn lỏn:

- Ngày mai thì hồng бет!

Nhỏ Hạnh từ tốn giải thích:

- Nếu trên vai pho tượng có một cái bao lơn để khách du lịch leo lên đứng ngoạn cảnh thì rất có thể đó là địa điểm mà bọn người bí mật khai muốn ám chỉ qua lời nhạc của Trịnh Công Sơn!

Đến lúc này, Tiểu Long và Mạnh mới sực nhớ đến câu "Gọi nắng trên vai em gầy" được ghi trên mảnh giấy giấu trong chiếc hộp đen.

Ừ nhỉ, những chữ "trên vai em gầy" trong câu "mặt mã" bí hiểm này chắc là có liên quan đến cái bao lơn trên vai pho tượng khổng lồ kia! Mạnh nghĩ và không bắn khoắn nữa, có cầm tay Tiểu Long vội vàng rảo bước.

Có một vài người khách cũng định leo lên pho tượng. Khi bọn Tiểu Long đến nơi, đã thấy bóng người lấp ló ở bên trong. Bọn trẻ liền hỏi hả nổi đuôi nhau đi vào.

Lòng pho tượng không rộng như nhỏ Hạnh hình dung. Chiếc cầu thang xoắn vừa đủ cho một người đi lọt. Mạnh đi trước, Tiểu Long đi

đoạn hậu, cả bọn lần theo tay vịn leo dần lên cao.

Đúng như Mạnh quảng cáo, cầu thang dẫn lên một bao lơn vuông vức được thiết kế trên vai pho tượng. Đứng trên đó có thể nhìn bao quát cả vùng biển quanh Mũi Nghinh Phong.

Vừa nhô đầu lên bao lơn, Tiểu Long đã xuýt xoa:

- Mát quá! Mát quá!

Rồi đảo mắt một vòng, nó reo lên:

- Ôi, đẹp quá! Xem biển đổi màu kìa!

Quả thật, nhìn từ trên cao, biển không tuyền một màu xanh như nhìn từ dưới đất. Tùy theo độ nông sâu và có bị mây che hay không mà từng vùng biển có màu đậm nhạt khác nhau, chỗ thì màu rêu, chỗ xanh da trời, chỗ màu tím than, thậm chí có vùng biển ánh lên màu hổ phách. Cứ chốc chốc biển lại đổi màu, lung linh, lóng lánh, hợp với màu trời thành một cảnh quan huyền ảo và kỳ vĩ.

Nhưng tiếng reo của Tiểu Long chỉ đánh động những người khách lạ đứng quanh đó. Vài người ngoảnh đầu nhìn theo tay chỉ của nó.

Còn bọn Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh thì đầu óc đang để hết vào việc dò tìm những dấu vết khả nghi.

- Đây rồi! - Mạnh bật kêu khẽ.

Ba đứa kia lật đặt xúm lại, và theo cái nháy mắt ra hiệu của Mạnh, cả bọn ngẩng đầu nhìn lên bức vách đối diện, nơi có một bài thơ được chép nắn nót, nét chữ nghiêng nghiêng.

Nhỏ Hạnh nheo mắt đọc:

Chúng ta bỏ trần gian lên xứ mộng

Vai kề vai âu yếm giữa mây trời

Thương tượng đá một mình trên đỉnh núi

Biết bao giờ có bạn để thành đôi

Rồi mai đây ta trở về mặt đất

Chẳng thể nào quên kỷ niệm hôm nay

Nụ hôn nồng trao gửi lúc chia tay

Mùi hương ấy muôn đời anh vẫn nhớ!

Bài thơ làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó thò tay cốc đầu Mạnh một cái và trợn mắt mắng, quên cả cảnh giác:

- Bài thơ tầm bậy tầm bạ này mà em dám kêu là "mật mã" hả?

- Ai mà biết! - Mạnh xoa đầu, nhăn nhó phân trần - Hôm trước ở trong chùa cũng thơ, bữa nay ở đây cũng thơ, làm sao em biết thơ nào là "thơ mật mã", thơ nào là thơ... tầm bậy?

- Hạnh tầm bậy thì có! - Quý ròm cười cười, trêu - Anh Vũ của tôi cũng làm cho chị Ngàn cả khối thơ như thế này, chẳng lẽ là thơ tầm bậy hết sao?

Nhỏ Hạnh phớt lờ sự châm chọc của Quý ròm, quay sang Mạnh, dịu giọng dỗ dành:

- Thôi đừng có làm bộ xoa tới xoa lui trên đầu nữa! Chị cốc nhẹ hều đâu có đau! - Rồi nó chép miệng giải thích - Đây là thơ của một đôi trai gái nào đó, hiểu chưa hả ngốc? Người ta lên đây chơi rồi đề thơ làm kỷ niệm chứ mật mã mật miếc gì!

Mạnh chừng hiểu ra. Nó bỏ tay xuống, chớp chớp mắt:

- Nhưng bài thơ này cũng hay đấy chứ?

- Hay gì mà hay! - Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng và quay mặt đi - Thơ gì hôn hít thấy mà ghê!

Bộ tịch của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm bật cười. Nó định giở trò nghịch ngợm trêu thêm nhỏ Hạnh một, hai câu nhưng chưa kịp mở miệng, nụ cười trên môi nó đột ngột tắt ngấm. Nó vừa nhác thấy chỗ bức vách Tiểu Long vừa xịch ra có hai hàng chữ lơ mờ. Nhưng điều đó không quan trọng. Cái làm cho tim nó đập thành thịch là hình vẽ kẻ hàng chữ. Đó là hình vẽ một con chim hải âu đang tung cánh. Từ nãy đến giờ, Tiểu Long đứng che mắt chỗ đó nên không đưa nào nhìn thấy và nếu thằng mập này không vô tình nhích qua thì Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh cũng đành bó tay.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh nhanh chóng phát hiện ra vẻ sừng sốt của Quý ròm và theo hướng mắt của nó, ba đứa lập tức nhận ra dấu hiệu quen thuộc kia và cùng "ồ" lên một tiếng.

Bốn cái đầu liền chụm vào bức vách và bốn đôi môi cùng mấp máy:

Mây trắng về xuôi hai cây số

Đầm rồng hang cộp chớ xông vô!

Trong khi Tiểu Long lắc đầu, Quý ròm khịt mũi, nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán thì Mạnh khẽ bước lui ra sau, lẩm bẩm:

Lần này thì chắc chắn không phải là thơ tầm bậy, mà là thơ... tầm phào!

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 9

THẰNG MẠNH BẢO HAI CÂU THƠ TÌM THẤY TRÊN VAI PHO tượng là thơ tầm phào không phải không có lý. Bằng chứng là hai đứa thuộc loại thông minh tuyệt đỉnh như Quý ròm và nhỏ Hạnh nhăn mày nhíu trán suy nghĩ đến nát óc vẫn chẳng hiểu hai câu thơ nói gì. Quý ròm loay hoay cả buổi vẫn không khám phá ra ý nghĩa của bức

mặt mã, đang bức mình, lại bị Mạnh cứ tò mò sau lưng hỏi dò:

- Hai câu thơ kia nói gì vậy? Anh đã nghĩ ra chưa?

Quý ròm dậm quạu, gắt om:

- Mày có im cái miệng lại đi không! Mày cứ theo quấy rầy hoài như vậy thì bố ai mà nghĩ được điều gì!

Thấy ông anh quát tháo ghê quá, Mạnh rút cổ và thè lưỡi nhìn Tiểu Long. Từ lúc đó trở đi, biết thân biết phận, Mạnh không dám hó hé nữa lời. Tiểu Long cũng câm như hến.

Nhưng dù chẳng bị ai "quấy rầy", Quý ròm vẫn tắc tị. Nhỏ Hạnh cũng chẳng hơn gì. Nó cứ đi loang quanh giữa bốn vách bao lơn, tay vỗ muồn sói trán, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn lên những đám mây làm như lời giải đáp nằm đâu trên đó và sắp sửa tụt xuống vậy.

Một lát, Quý ròm buột miệng:

- Thôi, xuống!

- Xuống đâu? - Tiểu Long giật mình hỏi.

- Thì xuống đất chứ xuống đâu! Chẳng lẽ ở hoài trên này đến tới?

Thế là cả bọn lú lú rú rú dắt nhau leo xuống. Rốt cuộc, trèo tới chót vót trời xanh rồi mà chẳng đứa nào ngắm cảnh được bao lâu!

Xuống tới mặt đất, Tiểu Long mới rụt rè hỏi Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Tụi mình tiếp tục đi... tắm biển chứ?

- Dĩ nhiên rồi! - Rồi Quý ròm nheo mắt chọc - Sao tự dưng mày hỏi vậy? Hay là mày đổi ý, không muốn đi tắm biển nữa?

- Không, không! Vẫn đi chứ! - Tiểu Long hốt hoảng - Tao có đổi ý đổi iếc gì đâu!

Thái độ cuồng cuồng của Tiểu Long khiến tụi bạn ôm bụng cười bò.

Quý ròm cũng nhe răng khỉ ra cười. Bấy giờ, Tiểu Long mới biết mình bị lờm. Nó tính làm mặt ngầu với Quý ròm nhưng nghĩ đến phản ứng quỳnh quáng vừa rồi của mình, không nhịn được, cuối cùng nó cũng bật cười theo.

Bãi Sau chiều cuối tuần cơ man người là người. Khi bọn trẻ đổ dốc tới nơi, những chiếc dù đủ màu đã tràn ngập bãi biển. Nhưng đúng như Mạnh nói, so với Bãi Dứa, Bãi Sau rộng lớn hơn nhiều. Đây là bãi tắm lớn nhất Vũng Tàu, kéo dài từ chân núi đến tận khu rừng thông nằm tít dưới xa kia.

Rảo dọc theo bãi cát một hồi, bọn trẻ đã tìm được cho mình một khúc biển tương đối rộng rãi.

Tiểu Long nôn nóng khoát tay:

- Tụi mình đi thay đồ đi chứ!

Các phòng thay quần áo có vòi tắm nước ngọt nằm san sát nhau dọc theo bãi tắm.

Tiểu Long hăng hái đi đầu. Nó dẫn cả bọn xông vào phòng thay quần áo gần nhất. Lúc đi ra, nó cũng hùng dũng phóng xuống bãi trước tiên, tay huơ huơ mớ quần áo vừa thay ra.

Thấy hay hay, thằng Mạnh cũng bắt chước làm theo. Một tay cầm quần một tay cầm áo, nó vừa chạy vừa vung vẩy loạn xạ.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh định giục bạn chạy theo nhưng về mặt thần thờ của nhỏ Hạnh khiến nó trở mắt.

- Hạnh sao thế? - Quý ròm lo lắng - Trúng gió hả?

- Không.

- Chứ sao mặt mày Hạnh đờ đẫn thế kia?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Tự dưng Hạnh có cảm giác Hạnh sắp nghĩ ra một điều gì đó!

Lời lẽ mơ hồ của nhỏ Hạnh làm Quý ròm nhăn mặt. Nhưng nó liền nhớ ra:

- Về hai câu thơ trên vai pho tượng ấy ư?

- Ủ.

Quý ròm nín thở:

- Hạnh nghĩ ra điều gì thế?

- Hạnh cũng chẳng rõ! - Nhỏ Hạnh bối rối - Nhưng hình như Hạnh vừa thoáng thấy một điều gì đó. Và điều này có liên quan đến hai câu thơ hiểm hóc kia!

Quý ròm nhăn mặt:

- Nhưng điều đó là điều gì?

- Hạnh bảo là Hạnh không nhớ mà! Hạnh đang cố nhớ lại thôi, nhưng vẫn chưa nhớ ra được!

Quý ròm hít hà:

- Hay là Hạnh vừa thoáng thấy ba anh chàng hôm nọ? Ủ, đám họ đang lảng vảng ở đâu đây lắm à!

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Hạnh nhìn thấy cái khác cơ!

- Khổ quá! - Quý ròm vò đầu bứt tai - Hạnh cứ "cái này" với "cái khác" hoài thì bố ai mà biết đó là cái cóc khô gì!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thì để từ từ cho Hạnh nhớ! Làm gì mà Quý hò hét om sòm thế!

Đang nói, nhỏ Hạnh chợt buột miệng "à" một tiếng khiến cặp mắt

Quý ròm sáng trưng:

- Hạnh nhớ ra rồi hả?

- Ủ.

- Cái gì vậy? - Quý ròm hỏi dồn.

- Đó là hai chữ "Bạch Vân"! - Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt - Mà "bạch vân" có nghĩa là "mây trắng"!

Không đợi nhỏ Hạnh nói tiếp, Quý ròm gật gù:

- Trong khi đó, câu thơ trên vai pho tượng lại là "Mây trắng về xuôi hai cây số, đầm rồng hang cọp chớ xông vô". Như vậy rất có thể có mối liên quan giữa hai chuyện này?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh gật gù.

Quý ròm nhíu mày:

- Nhưng điều quan trọng là Hạnh nhìn thấy hai chữ "Bạch Vân" đó ở đâu?

- Hạnh không nhớ! - Nhỏ Hạnh nhún vai, vẻ bất lực - Nhưng chắc chắn là Hạnh vừa mới thoáng thấy đây thôi!

- Chắc đây là tên của một nhà hàng hay khách sạn nào đó!

Quý ròm vừa lẩm bẩm vừa đảo mắt nhìn vào trong bờ, nơi hàng loạt nhà hàng, quán nước, khách sạn, phòng mát-xa... ken dày. Quý ròm căng mắt dò dọc từng bảng hiệu. Thôi thì đủ thứ tên: Hải Yến, Thùy Dương, Tân Tiến, Bạch Long, Hồng Đào, Ngọc Lan, v.v... nói chung, hầu như tất cả những từ ngữ mỹ miều nhất đều tập trung tại đây, trừ hai chữ... "Bạch Vân"!

Dòm mò con mắt, Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh, nghi ngờ hỏi:

- Hay là khi nãy Hạnh trông thấy chữ "Bạch Long" lại nhớ lộn thành "Bạch Vân"?

- Lộn sao được mà lộn! Hạnh nhớ là "Bạch Vân" rõ ràng!

- Trời ơi là trời! - Quý ròm ôm đầu rên rỉ - Vậy sao khi vừa trông thấy "nó", Hạnh không nói ngay mà đợi đến bây giờ mới cảm đầu nhớ tới nhớ lui?

- Khi mới nhìn thấy chữ "Bạch Vân", Hạnh không để ý! - Nhỏ Hạnh phân trần - Lúc đó Hạnh đâu có nghĩ "nó" lại dính dáng tới hai câu thơ lưu lại trên pho tượng kia! Phải một lát sau Hạnh mới có cảm giác ngờ ngợ...

- Hạnh ơi, Quý ơi, lẹ lên chứ! Làm gì như rùa bò vậy!

Tiếng Tiểu Long kêu réo cắt đứt câu chuyện của nhỏ Hạnh và Quý ròm. Cả hai ngoảnh lại, thấy Mạnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xếp kê dưới một tán dù xanh xanh đỏ đỏ, Tiểu Long đứng kế bên đang bắt tay lên miệng làm loa chữa về phía Quý ròm và nhỏ Hạnh.

- Thôi, xuống bơi rồi tính! - Quý ròm khịt mũi nói - Biết đâu sau khi uống vài ngụm nước Hạnh sẽ nhớ ra!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng rồi ngúng nguẩy bỏ chạy về phía chiếc dù sặc sỡ.

- Chiếc dù ở đâu đẹp vậy? - Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long.

- Em thuê đấy! - Mạnh vọt miệng khoe - Em thuê chiếc dù này với bốn chiếc ghế hết hai chục ngàn!

Nhỏ Hạnh đặt bộ đồ dài lên chiếc bàn nhỏ, nháy mắt với Mạnh:

- Bây giờ em đi thuê giùm chị chiếc phao đi!

- Bộ chị không biết bơi hả?

- Biết! Nhưng ra biển chị sợ lắm!

- Nếu biết bơi thì chị thuê chiếc phao nhỏ nhỏ thôi! - Mạnh chỉ tay vào một chiếc phao đang dập dềnh trước mặt - Thuê một chiếc như chiếc này nè!

Nhỏ Hạnh nhìn theo tay chỉ của Mạnh và bất giác nó hít vào một hơi cặp mắt lập tức đóng đinh vào chiếc phao đang được một chú nhóc mím môi mím lợi kéo chạy trên mặt nước.

- Sao, chiếc phao này được không? - Không thấy nhỏ Hạnh trả lời, Mạnh quay sang hỏi.

Nhưng lần này nhỏ Hạnh cũng chẳng ừ hử gì. Mắt nó vẫn dán chặt vào chiếc phao như bị thôi miên.

- Chị sao thế? - Mạnh chợt dạ.

Nhỏ Hạnh mấp má môi như người mộng du:

- B... a... ạch... V... ân...

- Chị nói gì? - Mạnh nghe không rõ.

Nhỏ Hạnh chỉ tay vào chiếc phao trước mặt:

- Em đọc giùm chị, xem có phải trên chiếc phao này người ta viết hai chữ "Bạch Vân" không?

- Trời, tưởng gì! - Mạnh thở ra - Phao nào mà chẳng có chữ! Người ta làm vậy để khỏi lộn đó mà!

Nhỏ Hạnh liếc môi:

- Nhưng đúng là hai chữ "Bạch Vân" chứ?

- Phao này thì đúng là phao "Bạch Vân"! - Mạnh nhún vai - Nhưng "Bạch Vân" thì sao?

Đúng lúc đó, Quý ròm trờ tới. Nghe loáng thoáng câu chuyện, nó hấp tấp hỏi:

- Sao, Hạnh nhớ ra hai chữ "Bạch Vân" ở đâu rồi hả?

Nhỏ Hạnh gật đầu trở tay ra phía trước:

- Hóa ra khi nãy lúc đi dọc bãi biển, Hạnh đã nhìn thấy hai chữ này trên những chiếc phao!

Quý ròm nhìn xuống nước. Lúc này nó mới phát hiện mọi chiếc phao bơi đều được sơn chữ trắng. Có lẽ đó là tên của người cho thuê phao. Đã đi tắm biển nhiều lần nhưng Quý ròm chẳng bao giờ để ý đến chi tiết đó. Lướt vội qua những chiếc phao kẻ tên Hoa, Bích Hà,

Vàng, Thịnh, Liễu... ánh mắt Quý ròm tìm thấy ngay chiếc phao mang tên "Bạch Vân" nhỏ Hạnh chỉ. Nó vòn phát hiện thêm một chiếc phao "Bạch Vân" khác đang dập dềnh gần đó.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Giờ sao?

- Hỏi thằng bé xem nó thuê phao ở đâu!

Nhỏ Hạnh nói trống mà như ra lệnh.

Quý ròm liền phóng xuống nước, rượt theo thằng nhỏ lúc này đã kéo chiếc phao ra xa bờ.

Tiểu Long đứng cách đó một quãng, chẳng biết ắt giáp gì, thấy Quý ròm bông nhong xuống nước, liền hí hửng reo lên:

- Bắt đầu tắm hén?

Nhưng nó mới nháp nhồm chưa kịp lao mình xuống nước, nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Gượng đã, Long ơi!

Tiểu Long ngớ ngàng:

- Chuyện gì nữa vậy?

Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt:

- Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Tiểu Long tiến lại, giọng bất bình:

- Hạnh lúc nào cũng ưu tiên cho thằng ròm kia! Sao nó tắm được mà tôi không tắm được?

- Đừng có nói bá láp! - Nhỏ Hạnh nhăn mặt - Ai bảo Long là Quý đi tắm?

Rồi trước cặp mắt ngơ ngác của Tiểu Long và Mạnh, nhỏ Hạnh nghiêm nghị trình bày sự suy luận của mình đồng thời giải thích về nhiệm vụ quan trọng của Quý ròm. Đến lúc này, hai ông nhóc mới ngớ ra:

- Ủa, như vậy là chiếc phao kia có liên hệ mật thiết với bọn tội phạm hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Không biết có đúng không! - Nhỏ Hạnh tắc lưỡi - Nhưng dù sao hai chữ "Bạch Vân" kia cũng đáng nghi lắm!

Đang lúc đó, Quý ròm đã vào tới, người ướt như chuột lột.

- Sao? - Nhỏ Hạnh hỏi hộp hỏi.

- Ở trên kia!

Quý ròm nói ngắn gọn rồi quày quả bước đi. Ba đứa kia lập tức bám theo, mặt mày dáo dác.

Vừa len lỏi giữa rừng người vừa láo liên quan sát, bọn trẻ tìm ra người chủ những chiếc phao "Bạch Vân" không mấy khó khăn.

Ngồi dưới chiếc dù xanh cũ kỹ, nhiều chỗ đã ngả màu trắng bọt là

một người đàn bà đứng tuổi, mặt mày nom có vẻ hiền lành, phúc hậu, kể bên chân là ba chiếc phao đang nằm chồng lên nhau, chờ đợi khách thuê. Bên hông của mỗi chiếc phao đều phôi lò lộ hai chữ "Bạch Vân" kẻ bằng sơn trắng.

Nhắc thấy bốn đứa trẻ thập thò bước tới, người đàn bà mỉm cười niềm nở:

- Thuê phao hả các cháu?

- Dạ, không ạ!

Quý ròm ập ứng đáp rồi nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn lảng ra xa.

Khi đã thoát ra khỏi tầm mắt của người đàn bà cho thuê phao, Quý ròm khẽ hạ giọng:

- Bỏ xừ rồi tụi mày ơi!

- Gì vậy? - Ba cái miệng cùng hỏi.

- Tao nghi người phụ nữ này chẳng liên quan gì đến ba tên thanh niên kia!

- Em cũng có cảm tưởng như vậy! - Mạnh đồng tình - Bà ta chẳng có vẻ gì là đầu trộm đuôi cướp cả!

Tiểu Long nhíu mày:

- Vậy chẳng lẽ Hạnh đoán sai?

Nhỏ Hạnh không nói gì. Nó nhìn đi đâu đó, vẻ lơ đãng. Thấy vậy, Mạnh cầm tay nhỏ Hạnh, giật giật:

- Thế nào chị Hạnh? Chị có nghĩ như vậy không?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh "ừ" gọn lỏn, cặp mắt mơ màng, Mạnh nhăn mặt:

- Ừ là sao?

Nhỏ Hạnh quay lại, chớp chớp mắt:

- Ừ là chị cũng nghĩ như em chứ là sao!

Mạnh thộn mặt ra:

- Nghĩa là chị công nhận là lần này chị đã đoán sai?

- Không! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Chị đâu có bảo người đàn bà cho thuê phao là đồng đảng của bọn kia!

- Là sao? Em chẳng hiểu gì cả! - Mạnh vò đầu - Thế hai chữ "Bạch Vân" kia có ý nghĩa gì?

Nhỏ Hạnh chậm rãi, vẻ cân nhắc:

- Có thể đây là một địa điểm mà bọn kia muốn nhắc tới...

Nó mới nói tới đây, Quý ròm như bừng tỉnh, đột ngột kêu lên:

- Thôi rồi! Đi ngay! Phải đi ngay mới kịp!

Nói xong, chưa để ai kịp hỏi tới hỏi lui, Quý ròm đã quay mình chạy thẳng một mạch. Ba đứa kia không biết làm gì hơn là co cẳng chạy theo.

Tiểu Long đuổi bèn gót Quý ròm, lật đặt hỏi:

- Đi đâu đây?

Quý ròm chỉ tay về phía trước, vẫn không giảm tốc độ:

- Chạy tới rừng thông dưới kia!

- Có gì chỗ đó vậy?

- Tao cũng chẳng biết!

- Trời đất! Vậy chạy tới đó làm chi? - Tiểu Long chưng hửng, đôi chân chậm hẳn lại.

Quý ròm tắc lưỡi:

- Mà có nhớ câu thơ "Mây trắng về xuôi hai cây số" trên vai pho tượng không?

- Nhớ. Mà sao?

Quý ròm khịt mũi:

- Câu đó có nghĩa là từ chỗ người đàn bà cho thuê phao "Bạch Vân" đi xuôi thêm hai cây số nữa sẽ gặp một cái gì đó. Mà đi xuôi tức là đi về phía rừng thông, hiểu chưa?

Tiểu Long gật gù:

- Thì ra vậy!

Nhưng nó vẫn không kèm được bản khoán:

- Nhưng gặp "một cái gì đó" là gặp cái gì?

- BỐ ai biết được cái đó là cái gì! - Quý ròm nhún vai - Chính vì vậy nên tụi mình mới phải chạy tới đó tìm hiểu!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó bặm môi chạy miết, phút chốc đã vượt lên trước Quý ròm.

Ở đằng sau, Mạnh vừa chạy vừa phải đợi nhỏ Hạnh nên vẫn cách Quý ròm một quãng xa.

Chạy một hồi tới rừng thông, Tiểu Long và Quý ròm bắt đầu đi chậm lại. Trong khi Tiểu Long vẫn tỉnh queo thì Quý ròm ôm ngực thở hổn ha hổn hển. Nó tưởng như trái tim nó vắng mất đâu ở dọc đường.

Mạnh và nhỏ Hạnh trờ tới, thấy Quý ròm đứng tựa lưng vô gốc cây, liền nhướn mắt hỏi:

- Sao đứng đây?

- Không đứng đây thì đứng đâu? Mệt gần chết!

Quý ròm đáp, giọng xụi lơ. Rồi nó nhìn quanh:

- Được hai cây số chưa nhỉ?

Mạnh quay đầu nhìn ngược lại, ước lượng khoảng cách rồi chép miệng gật gù:

- Khoảng hai cây! Nếu trật thì chỉ trật chút xíu thôi!

Quý ròm khoát tay:

- Vậy tụi mình tản ra đi tìm đi!

- Tìm cái gì và tìm ở đâu? Ở đây chỉ toàn cây là cây, có gì đâu mà tìm?

Mạnh gãi đầu hỏi lại ông anh. Mặc dù trên đường chạy tới nơi, nó đã được nhờ Hạnh cất nghĩa tử mĩ tại sao cả bọn phải dẫn xác xuống rừng thông, nhưng trước mệnh lệnh của Quý ròm, nó vẫn cảm thấy nhiệm vụ của cả bọn rất đổi mơ hồ.

- Nếu ở đây chỉ toàn cây thì tìm trên cây ấy! - Quý ròm hắng giọng - Biết đâu tụi mình chả tìm thấy một dấu vết nào đó ở trên cây!

Khoảng mười lăm phút sau, lời nói của Quý ròm không còn là sự phỏng đoán.

Đang láo liên dòm dò các thân cây, Tiểu Long chợt hét toáng lên:

- Đây rồi! Đây rồi tụi mày ời!

Cả bọn lập tức nhào lại chỗ Tiểu Long. Sững sững trước mặt nó là một cây thông cổ thụ cao lớn, tàng lá rậm rạp che mát cả một khoảng đất rộng. Cách mặt đất khoảng hai mét, thân cây bị vạt mất một mảng to bằng cuốn tập để lộ ra các thớ gỗ trắng. Chính cái mảng trắng đặc biệt này đã thu hút sự chú ý của Tiểu Long.

Bọn trẻ nhón gót hồi hộp nhìn chăm chăm vào hình vẽ con chim hải âu đang xòe cánh trên chỗ vỏ cây bị gọt. Lần này, ngoài biểu tượng quen thuộc kia, bức mặt mã của bọn người giấu mặt không hề có một chữ nào. Phía dưới cánh chim chỉ có một mũi tên chỉ hướng.

Theo hướng mũi tên, bọn trẻ thoáng rừng mình khi nhìn thấy một tòa nhà hoang phế thấp thoáng ẩn hiện đằng sau khu rừng. Về điều tàn, tích mịch của tòa nhà khiến đứa nào đứa nấy không rét mà run.

Thám Tử Nghiệp Dư

Chương 10

ỌN TRẺ ĐỨNG CHÔN CHÂN TẠI CHỖ MỘT LÚC LÂU. Không ai nói với ai một tiếng nào.

Những ngày vừa qua, cả bọn hăm hở truy lùng dấu vết của bọn người bí mật, từ chùa Phật nằm, Bạch dinh đến pho tượng Chúa trên Mũi Nghinh Phong, lang thang trên các đường phố ban ngày, xông vào sân khấu ca nhạc ban đêm... nhưng quả thật chưa rợn như tòa nhà kỳ bí này.

Tiểu Long phá tan sự im lặng trước tiên. Nó ngo ngoáy đầu và thu nắm tay quệt mũi:

- Nơi này vắng quá!

Tiểu Long nói trống không nhưng đứa nào cũng biết là nó ám chỉ tòa nhà. Hai đứa nhát gan nhất bọn là Quý ròm và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau, vẻ nơm nớp. Đã vậy, Mạnh còn để thêm:

- Đây chắc là tòa lâu đài ma!

- Đừng nói bá láp! Làm gì có ma với quỷ!

Quý ròm sầm mặt, có vẻ nó muốn tự trấn an hơn là trách móc thằng em chuyên nói điều xúi quẩy. Rồi nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Giờ sao Hạnh?

- Sao là sao?

- Xông vô hay về?

Trong thâm tâm, Quý ròm muốn bỏ về quách. Về nhà nằm tính kế khác, khi nào thật an toàn đâu vào đó rồi mới quay trở lại thám thính. Nhưng nó không muốn tự miệng mình đưa ra đề nghị đó, sợ Tiểu Long và nhất là thằng Mạnh lẻo mép kia châm chọc, chế nhạo.

Quý ròm làm bộ hỏi nhỏ Hạnh, hy vọng nhỏ Hạnh vốn chẳng bạo dạn gì hơn mình sẽ nhanh nhẩu kêu gọi cả bọn rút lui. Nào ngờ nhỏ Hạnh trả lời trót quớt:

- Xông vô chứ! Chẳng lẽ cất công tới đây rồi lại bỏ về?

- Bộ Hạnh không sợ ma sao?

Đang lộn ruột trước câu trả lời ngoài dự liệu của nhỏ Hạnh, Quý ròm buột miệng hỏi, quên bém mắt trước đây chưa tới một phút nó vừa nạt nộ thằng Mạnh về ba cái chuyện ma quỷ "bá láp".

- Ma quỷ gì ở đây! Tòa nhà này chỉ là sào huyệt của bọn người kia thôi!

Nhỏ Hạnh đáp, giọng cố trấn tĩnh. Nó không tin ma quỷ, nhưng khung cảnh vắng vẻ của tòa nhà vẫn khiến lồng ngực nó không ngớt phập phồng.

- À, đúng rồi! - Mạnh lại bô bô - Đây chỉ là người ta thôi! Ma gì mà biết vẽ đường, biết làm thơ, lại thuộc cả nhạc Trịnh Công Sơn nữa! Mạnh đúng là đứa a dua. Khi nãy bảo có ma, bây giờ bảo không có ma, quay ngoắt 180 độ vậy mà nó cứ tỉnh khô, không đổ mắt một tí ti. Nhưng đang lúc "tình hình căng thẳng", Quý ròm không thèm chấp. Nó khụt khịt mũi:

- Vậy tại mình xông đại vô hén?

Không đứa nào trả lời nhưng tám bàn chân tự động nhích lên.

Tòa nhà dần dần hiện rõ trong tầm mắt bọn trẻ. Về âm u kỳ bí của nó vẫn không giảm, ngược lại càng tăng thêm. Cả bọn vẫn lặng lẽ nhích tới, thận trọng và chậm chạp.

Đột nhiên, Quý ròm sực nhớ một chuyện, liền tái mặt thì thào:

- Dừng lại! Dừng lại đã!

- Gì vậy? - Ba cái miệng cùng nín thở, hỏi.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Tụi mày có nhớ câu thơ thứ hai trên vai pho tượng không?

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh liếc cau mày và khi nhớ ra câu thơ mà Quý ròm nhắc tới, đứa nào đứa nấy biến hẳn sắc mặt. Bây giờ bọn trẻ mới thấy hết sự đe dọa khủng khiếp của câu thơ "Đầm rồng hang cọp chó xông vô". Bất giác, cả bọn cảm giác như ai đang thổi vào gáy mình và không hên mà cùng nhất loạt quay đầu lại. Nhưng chẳng đứa nào thấy gì, ngoài những lá thông rơi mỗi lúc một dày.

- Thật là vô lý! - Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán, lẩm bẩm.

- Chị lại phát hiện ra điều gì mới nữa hả? - Mạnh tò mò hỏi.

Nhỏ Hạnh buột miệng theo ý nghĩ:

- Những mặt hiệu tụi mình từng khám phá trước đây chứng tỏ đây là đầu mối liên lạc của một băng đảng bí mật. Nhưng nếu vậy thì tại sao hai câu thơ trên vai pho tượng lại có ý dọa dẫm? Chẳng lẽ chúng lại đi đe dọa đồng bọn của chúng?

Nghe nhỏ Hạnh phân tích, cả bọn đều thuôn mặt ra. Ủ ờ, tại sao lại vô lý như thế được? Mạnh lắp bắp lên tiếng:

- Hay là câu thơ này là dành cho tụi mình?

- Dành cho tụi mình? - Tiểu Long ngạc nhiên.

- Ủ ờ! - Mặt Mạnh méo xệch - Có nghĩa là sự theo dõi của tụi mình đã bị phát hiện từ lâu! Và bọn chúng đang định giăng lưới tóm cổ tất cả những đứa mình!

Câu nói cộng thêm thái độ sợ sệt của Mạnh khiến ba đứa kia hoảng vía đưa mắt lăm lét nhìn quanh.

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh cười gượng gạo - Nếu định giăng lưới tụi mình chẳng khi nào bọn chúng lại hăm he trước như thế!

Quý ròm nhún vai:

- Nhớ đó là kẻ khích tướng thì sao?

Chất vấn của Quý ròm làm nhỏ Hạnh cứng họng. Ủ ờ, có thể lắm! Biết đâu bọn chúng cố tình làm như vậy để khiêu khích, để dụ cho tụi mình tức khí xông vô!

Nhỏ Hạnh đang loay hoay chưa biết nên quyết định thế nào thì Mạnh đã vội vàng đề nghị:

- Hay là mình đi báo công an?

- Em hờ ra một tí là báo công an! - Nhỏ Hạnh lờm Mạnh - Nhớ xông vào đó, chẳng tìm thấy gì, chỉ là căn nhà hoang thì họ sẽ nghĩ thế nào về tụi mình?

Lần trước đề nghị báo công an, bị Quý ròm chế giễu, lần này lặp lại đề nghị đó lại bị nhỏ Hạnh phản bác, Mạnh chán nản làm thinh,

không thềm ý kiến ý cò gì nữa.

Tiểu Long liếm môi:

- Vậy bây giờ tính sao?

- Theo Hạnh thì tụi mình cứ lại gần quan sát! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng dứt khoát - Mình dò xét thật cẩn thận, khi nào khám phá được âm mưu gì cụ thể, lúc đó hãy đi báo công an! Cả bọn lại lẳng lặng tiến về phía tòa nhà. Quý ròm cố bước thật khẽ. May mà lá thông êm như nhung, không phát ra những âm thanh rào rạo như những loại lá khô khác.

Tòa nhà bây giờ đã ở ngay trước mắt. Bọn trẻ đã có thể nhìn thấy vẻ tiêu điều, hoang vắng của nó qua những bức tường ố vàng, loang lổ nước mưa, những chân tường lấm tẩm rêu và dãy hàng rào xiêu vẹo bao quanh.

Tiểu Long nhìn cánh cổng rào đồ ngoặt qua một bên, ngần ngừ hỏi:

- Vào chứ?

- Ừ! - Hạnh khẽ gật đầu.

Từng đưa một, bọn trẻ lần lượt lọt vào trong sân.

Cửa trước của tòa nhà không đóng, chỉ khép hờ. Đằng sau cánh cửa hờ hênh ấy hẳn có nhiều bí mật cũng như bao nhiêu là cạm bẫy.

Nghĩ vậy nên chẳng đứa nào có ý định xộc vào nhà.

Cả bọn còn đang phân vân thì Quý ròm khoát tay:

- Vòng ra phía sau!

Tòa nhà khá dài, trở rất nhiều cửa hông, nhưng tất cả những cánh cửa này đều đóng im ỉm.

Phía sau là một khu vườn nhỏ, lá khô rụng đầy, chứng tỏ đã lâu rồi không có ai sống ở đây.

- Chẳng thấy gì khả nghi cả! - Mạnh thì thăm.

Tiểu Long đưa mắt nhìn về phía hành lang đằng sau tòa nhà:

- Mình vào đó thử coi!

Quý ròm nhón nhác:

- Nguy hiểm lắm!

- Chẳng có ai trong đó đâu! - Tiểu Long quệt mũi, giọng trấn an, chẳng rõ nó trấn an Quý ròm hay trấn an chính nó.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Sao Hạnh?

- Vào đại đi! - Nhỏ Hạnh mím môi - Nhưng phải hết sức cảnh giác!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, một tiếng "bịch" vang lên sau lưng khiến đứa nào đứa nấy giật bắn người, vội vàng quay đầu lại.

Nhưng bọn trẻ chẳng nhìn thấy gì. Không gian vẫn u tịch không một bóng người.

- Chắc có ai chọi mình! - Mạnh rùng mình nói.

- Bậy!

Tiểu Long gạt phắt, và nó đảo mắt nhón nhác nhìn quanh.

- Đây nè! - Tiểu Long bồng chỉ tay vào một trái mít héo nằm lẫn lóc trên mặt đất - Chỉ là một trái mít rụng!

Trước phát hiện "quan trọng" của Tiểu Long, bọn trẻ thở phào và nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Rồi sau một thoáng nhìn nhau có tính cách hội ý lần cuối, Tiểu Long rón rén đi trước, ba đứa kia thập thò đi sau, cả bọn nín thở men theo dãy hành lang phía sau, lần mò vào bên trong tòa nhà.

Sau khi vượt qua một khung cửa vòm không cánh, cả bọn lọt vào một gian phòng ngổn ngang đồ đạc. Xoong nồi, tủ lớn, tủ nhỏ, ghế gãy chân, bàn gãy cẳng cùng trăm thứ hàm-bà-lăng khác chất thành đống, chông chọc, bừa bãi. Mùi mốc meo bốc lên sặc mũi. Có lẽ đây là kho chứa đồ cũ đã bỏ hoang nhiều năm.

Nhà kho thông qua một gian phòng khác bằng một cánh cửa khép hờ. Liếc mắt qua khe hở, thấy bên kia tối om om, Mạnh níu tay Tiểu Long:

- Vào không?

Tiểu Long không hé răng, có lẽ sợ bị kẻ địch phát giác. Nó chỉ trả lời bằng một cái hắt đầu.

Thế là nó tiếp tục đi trước, ba đứa kia lẻo đẻo bám sát sau lưng, cả bọn đẩy cửa bước sang phòng bên. Cánh cửa lâu ngày không tra dầu mỡ, đụng vào là "cót ca cót két", nên Tiểu Long không dám xô mạnh. Nó chỉ mở hé hé vừa đủ một thân người lọt qua.

Ánh sáng mù mờ khiến bọn trẻ phải dọ dẫm từng bước.

Đang khoa chân sờ soạng, Tiểu Long bỗng kêu "á" một tiếng và chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cả người nó đã lọt tồm xuống phía dưới. Tiếng kêu thất thanh đầy kinh hoàng của Tiểu Long khiến ba đứa kia dựng ngược tóc gáy. Nhưng cũng như Tiểu Long, chưa rõ điều gì đang xảy ra cũng chưa biết phải phản ứng như thế nào, cả bọn đột nhiên cảm thấy như đang đặt chân vào khoảng không và trong nháy mắt, tất cả đều rơi nhào xuống hố.

"Thôi thế là hết đời rồi!", bọn trẻ kinh hãi nhủ bụng và nhắm mắt chờ những mũi chông nhọn xuyên qua người.

Nhưng bọn trẻ không rơi thẳng xuống đáy hầm. Một tấm lưới căng lưng chừng đã giữ tất cả lại và nhốt chặt bọn trẻ ở đó.

Mạnh quờ quạng trong bóng tối:

- Ai đây?

- Tao.

- Anh Long hả?

- Ủ.

- Anh làm gì mà ngộ nguậy lung tung thế?

- Tao đang tìm cách thoát ra!

Mạnh khịt mũi:

- Thoát quái thế nào được! Một mớ bùng nhùng như thế này!

- Ủ! - Tiểu Long thở dài - Phen này xem như chết cả nút rồi!

- Tại thằng Mạnh cả thôi! - Quý ròm thình lình lên tiếng, giọng hậm hực - Miệng nó ăn mắm ăn muối, lại nói toàn điều xúi quẩy! Nó bảo "giăng lưới" thì y như rằng có "lưới giăng"!

- Tại anh với chị Hạnh chứ bộ! - Mạnh gân cổ cãi - Em đã bảo đi báo công an mà hai người cứ cản!

- Thôi đừng cãi nhau nữa! - Tiểu Long xen lời - Chết đến nơi rồi mà còn gây gổ!

- Làm gì mà chết? - Mạnh giật thót.

- Làn tới sào huyết bí mật của người ta, ai mà để cho mình sống! - Giọng Tiểu Long rầu rĩ - Người ta sẽ bỏ từng đứa mình vô bao tải ném hết xuống biển ấy chứ lại!

- Thế thì mẹ em biết đâu mà tìm! - Mạnh bỗng dưng mất hết vẻ láu lĩnh thường ngày, giọng nó bắt đầu sụt sịt.

- Im nào! - Nhỏ Hạnh suyt khế - Hình như có người đang đi đến! Cả bọn lập tức nghiêng tai nghe ngóng. Cả Mạnh đang nức nở cũng im bặt.

Quả nhiên có tiếng chân lao xao trên miệng hầm. Không phải một, mà dường như có rất nhiều người đang chuyển động.

Bọn trẻ ngóc cổ nhìn lên, nín thở chờ đợi.

Đột nhiên ánh sáng tràn ngập cả căn phòng, như thể mọi cánh cửa đều được mở toang cùng một lúc.

Cả bọn vội vàng đưa tay dụi mắt và khi định thần lại, đứa nào đứa nấy đều nghệt mặt ra. Lố nhố trên miệng hầm khoảng một chục thanh niên, có cả các cô gái. Họ đang nhìn bọn Quý ròm bằng vẻ mặt tươi cười pha chút chế giễu.

- Ôi trời! - Một người giả vờ ôm mặt kêu lên - Dám mặt đồ tằm để đi làm nhiệm vụ cơ đấy! Ghê thật!

Một người khác nói:

- Mà sao các bạn trẻ này không vào cửa trước nhỉ Nếu vào đằng hoàng theo cửa trước thì đâu đến nỗi bị treo toòng teng thế này! Những lời châm chọc, trêu ghẹo thi nhau trút xuống khiến bọn trẻ đỏ mặt. Quên mất cảnh "thập tử nhất sinh", "nghìn cân treo sợi tóc", Tiểu Long sầm mặt:

- Muốn giết thì cứ giết! Bọn này không chịu để ai làm mất danh dự đâu đấy!

Lời lẽ hung hăng của Tiểu Long khiến các cô gái cười khúc khích:

- Ôi chà chà, oai gớm! Thật chẳng hổ là Mèo Rừng, mới đùa tí tẹo đã xù lông... mèo lên rồi!

Một anh trông chừng chặc, vẻ như thủ lĩnh của bọn kia, đưa tay xuống hàm, mỉm cười bảo:

- Nội quy của bọn ta không có khoản "giết người"! Thôi, các em nắm lấy, bọn ta kéo lên cho!

Ba anh thanh niên đứng quanh đó liền bắt chước thủ lĩnh, chìa tay xuống chỗ bọn trẻ.

Chẳng biết làm sao hơn, sau một thoáng ngập ngừng, bọn Quý ròm đành phải đưa tay nhờ đối thủ kéo lên khỏi hàm.

Cho đến lúc này, bọn trẻ vẫn chưa xác định được bọn người đứng trước mặt thuộc hạng người nào trong xã hội. Tội phạm thì không ra tội phạm, mà người đảng hoàng thì chẳng ai lại hành tung bí mật, giấu giấu giếm giếm như thế. Tiểu Long đứng loay hoay bên miệng hàm, hai tay nắm chặt, phân vân không biết có nên quật ngã một vài người để cướp đường tháo chạy hay không. Nó liếc chung quanh, thấy các chàng trai cô gái trông như sinh viên này ai nấy đều ung dung, vui vẻ và hiền lành, chẳng ai có vẻ gì sắp sửa treo cổ bọn nó lên xà nhà cả, vì vậy nó không quyết định được nên đối phó như thế nào cho hợp lẽ.

- Thôi, các em lên nhà trên đi! - Anh chàng thủ lĩnh nói - Dù sao tìm được đến chỗ này trong một thời gian ngắn như thế cũng đã xuất sắc lắm rồi!

Nói xong, anh quay mình đi trước. Nhóm người kia rùng rùng kéo theo. Bọn trẻ khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng chậm chạp cất bước, bụng nghi hoặc và lo lắng.

- Nhưng thỏa thuận với nhau là chỉ cử ba người dò tìm thôi, sao ở đây lại thừa ra một người? - Anh chàng thủ lĩnh đột ngột hỏi, chân vẫn không ngừng bước.

Câu hỏi trống trống, không nhằm vào ai nhưng Quý ròm biết ngay là hỏi bọn nó. Nó liền khịt khịt mũi trở vào Mạnh, đáp bừa:

- À, thằng này là em bà con! Nó đi theo chơi!

Anh chàng thủ lĩnh dường như định hỏi thêm gì đó nhưng đã kịp tới phòng khách, anh quay lại bọn Quý ròm, vẫy tay:

- Vào đây!

Quang cảnh trong phòng khách khiến bọn trẻ sửng sờ. Hoàn toàn trái ngược với vẻ âm u, tàn tạ ở bên ngoài tòa nhà, cũng không giống

chút gì với vẻ bụi bặm, ẩm mốc của những gian phòng cũ kỹ phía sau, phòng khách được bày biện thật trang nhã. Sau nhà được lau chùi sạch sẽ, bàn ghế ngăn nắp và trên tường trang hoàng những tấm tranh sặc sỡ, vui mắt. Những cánh cửa khi nãy đóng kín bây giờ đã mở rộng giúp căn phòng thêm sáng sủa và thoáng đãng.

Bức chạm một con chim hải âu đang xò cánh treo ngay trên vách tường mé Tây. Kế bức tường là một chiếc bàn dài bày la liệt các chai nước ngọt và các đĩa bánh trái.

- Ngồi vào đây các em!

Anh chàng thủ lĩnh chỉ tay vào dãy ghế dọc theo chiếc bàn, niềm nở mời.

Những người chung quanh tự động ngồi xuống ghế, vui vẻ nói cười không chút khách sáo.

Riêng bọn trẻ vẫn đứng. Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Sao mà? Ngồi không?

- Tao cũng chẳng biết! - Quý ròm gãi đầu - Nói chung tao chả hiểu gì cả!

Tiểu Long nhìn sang Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Hạnh đang đoán xem...

- Ngồi đi các em! Đừng ngại!- Anh chàng thủ lĩnh lại lên tiếng - Dẫu sao các em cũng là những đại biểu ưu tú của nhóm Mèo Rừng, mặc dù anh không hiểu tại sao các anh bên đó lại cử đi những người nhỏ tuổi như vậy!

Bọn trẻ lại ngơ ngác nhìn nhau.

- Thừa anh... - Quý ròm đáp ứng.

- Ngồi đi đã! - Anh chàng thủ lĩnh khoát tay.

Bọn trẻ đành nhún nhó ngồi xuống. Nhưng vừa chạm mông vào ghế, Quý ròm đã sốt ruột nhồm ngay dậy.

- Anh ơi! - Nó gãi gãi cổ - Nhóm Mèo Rừng là nhóm gì vậy hờ anh?

Anh thủ lĩnh nheo mắt nghịch ngợm:

- Chà, câu hỏi mới hay làm sao! Chẳng lẽ đó không phải là tên của nhóm du khảo của các em hay sao?

Tới phiên nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Nhóm du khảo nào ạ?

- Thì nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên thành phố Hồ Chí Minh chứ nhóm du khảo nào! Chẳng lẽ còn một nhóm du khảo nào nữa?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Như vậy là các anh nhầm rồi! Tụi em chẳng thuộc nhóm du khảo nào cả! Tụi em chỉ là những học sinh đi nghỉ mát thôi!

Câu nói của Tiểu Long khiến những người chung quanh ồ lên. Anh thủ lĩnh nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ:

- Thế sao các em lại tìm được đến chỗ này?

- Tụi em tình cờ nhìn thấy những câu thơ kỳ lạ trên vách chùa Phật nằm, thế là tụi em lần theo! - Nhỏ Hạnh chớp mắt giải thích, nó không quên đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống trên sống mũi - Tụi em cứ nghĩ đây là âm mưu đen tối của một băng tội phạm nào đó!

- Ha ha! - Một người bật cười - Những người anh em thật là giàu tưởng tượng!

Nhỏ Hạnh đỏ mặt:

- Tại tụi em nhìn thấy hình vẽ con chim hải âu chứ bộ!

- Mà những băng xã hội đen trong phim đều có những dấu hiệu đáng ngờ như thế! - Mạnh hùng hổ tiếp lời.

Anh chàng thủ lĩnh mỉm cười:

- Hải Âu là tên của nhóm tụi anh!

Mạnh liếm môi:

- Không phải là nhóm tội phạm chứ ạ?

- Tất nhiên rồi! - Anh thủ lĩnh nhăn mặt - Nhóm Hải Âu tập hợp những hướng dẫn viên du lịch tình nguyện của Vũng Tàu, hầu hết là những sinh viên khoa Văn, khoa Sử Địa và khoa Ngoại ngữ đang theo học tại các trường đại học hoặc đã tốt nghiệp. Những lúc rảnh rỗi hoặc trong những dịp hè, nhóm tụi anh tình nguyện hướng dẫn du khách thăm các danh lam thắng cảnh nhằm giới thiệu những giá trị lịch sử và văn hóa của tỉnh nhà...

- Thế còn những bức mật thư? - Quý ròm nóng nảy cắt ngang.

- À, - Mắt anh thủ lĩnh sáng lên - đó là trò chơi tìm kho báu giữa nhóm tụi anh với nhóm du khảo Mèo Rừng. Cách đây hai năm nhân một cuộc gặp gỡ, nhóm Hải Âu kết nghĩa với nhóm Mèo Rừng. Hai bên thống nhất đặt làm một cái cúp bạc đánh dấu sự ra đời của tình hữu nghị. Chỉ có một chiếc cúp nên nhóm nào cũng giành giữ. Rốt cuộc, hai bên thỏa thuận mỗi nhóm thay phiên nhau giữ cúp một năm. Năm sau, đến lượt nhóm kia. Nhưng nhóm kia muốn lấy được chiếc cúp phải qua được "trò chơi mật thư" do đối phương bố trí. Địa điểm xuất phát của trò chơi được quy định bắt đầu từ chùa Phật nằm. Không ngờ năm nay nhóm Mèo Rừng chưa lần ra được chỗ này thì các em lại bất ngờ tới trước...

Đến đây thì bọn trẻ dần dần hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. Bốn cái

miệng lập tức thở phào, nỗi lo lắng và nghi kỵ đè nặng tâm trí này giờ thoáng mất đã bay biến đâu mất.

- Nhưng còn tòa nhà này? - Mạnh thắc mắc - Các anh tìm ở đâu ra một "tòa lâu đài" ma quái khiến tụi em cứ sờn tóc gáy lên như thế? - Tòa nhà này trước đây bỏ hoang. Hình như chủ nhân của nó đi vượt biên. Một công ty ở thành phố Hồ Chí Minh xin thành phố Vũng Tàu cấp cho họ để họ làm nhà nghỉ cho công nhân. Về sau, công ty này làm ăn thua lỗ, họ không đưa công nhân đến đây, cũng chẳng có kinh phí tu bổ. Có lẽ họ định cứ để vậy chờ phát mại nên tòa nhà càng ngày càng tàn tạ, hoang phế. Gần đây, thành phố Vũng Tàu quyết định thu hồi lại những cơ sở vật chất không sử dụng hoặc sử dụng không hiệu quả. Thế là tòa nhà này được lấy lại và giao cho Đoàn thanh niên làm địa điểm sinh hoạt. Nhóm Hải Âu của tụi anh cũng chỉ mới tới đây quét dọn trong hai, ba ngày nay thôi, chưa đâu vào đâu cả...

Anh chàng thủ lĩnh mới kể tới đó thì đằng trước nhà bỗng vang lên những tiếng chân thình thịch và nhoáng một cái, ba bóng người đã vọt vào như cơn lốc, kèm theo một tràng cười khoái trá:

- Rốt cuộc thì tụi này cũng lọt vào được "đầm rồng hang cọp"! Ha ha! Bọn trẻ đảo mắt trông ra, chợt sững người khi nhận ra ba người thanh niên hôm nọ.

Ba người thanh niên cũng kịp phát hiện ra bọn Quý ròm đang ngồi lẫn giữa nhóm Hải Âu. Người thanh niên đứng dậy giữa xoáy cặp mắt sáng vào giữa bọn trẻ, tắc tắc lưỡi:

- Chà chà! Tưởng các cô cậu này là ai, té ra là người của nhóm Hải Âu cử đi theo dõi! Chơi vậy là phạm luật à ghen!

Nghe vậy, bọn Quý ròm giật nảy người, biết rằng hành tung của bọn nó đã bị ba anh chàng "mèo rừng" này phát giác từ lâu.

- Phong, Thành, Cường, ngồi xuống đi đã! - Anh chàng thủ lĩnh nhóm Hải Âu kêu tên từng người - Các bạn hiểu lầm rồi! Chính tụi này lúc đầu cũng tưởng các bạn trẻ này là người của các bạn đấy!

- Các bạn đừng có kể chuyện cổ tích! Làm gì có sự hiểu lầm kỳ quặc như vậy được! - Ba người thanh niên vừa nói vừa nhanh nhẹn ngồi vào bàn.

Anh chàng thủ lĩnh Hải Âu cười cười, không nói gì. Đợi cho ba người kia ngồi đâu vào đấy, anh mới chậm rãi kể lại cuộc phiêu lưu ngẫu nhiên của bọn Quý ròm.

- Ái chà chà! - Nghe xong câu chuyện, anh thanh niên mắt sáng buốt miệng kêu lên - Nếu thế thì các bạn nhỏ này đúng là cứu tinh của bọn này rồi! Chính vì tưởng các bạn là người của nhóm Mèo Rừng,

nhóm Hải Âu mới mở toang cửa thết tiệc, chứ nếu họ vẫn đóng cửa im ỉm, giả ma giả quỷ như lúc đầu khiến bọn này chột dạ đột nhập vào cửa sau, có khi bọn này lọt xuống hầm làm trò cười cho họ rồi!

Anh thanh niên ngồi bên trái gật gù bật ngón tay lên:

- Dù sao cũng phải thừa nhận các em thông minh hơn bọn này một bậc! Các em đã ngồi ở đây cả buổi rồi mà bọn này bây giờ mới tới đích!

- Chưa tới đích đâu! - Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu hắng giọng - Các bạn phải tìm ra chỗ giấu chiếc cúp thì mới gọi là tới đích!

Ba anh thanh niên thuộc nhóm Mèo Rừng nghe vậy liền xô ghế đứng lên:

- Đã vậy thì bọn này phải tìm ra chiếc cúp trước! Tìm chưa ra thì dứt khoát không đụng đến đồ ăn thức uống trên bàn!

Trước cặp mắt theo dõi của nhóm Hải Âu và bọn Quý ròm, ba người thanh niên đi từ góc nhà này đến góc nhà khác, láo liên tìm kiếm.

Nhưng suốt mười lăm phút sục sạo, xộc vào cả các gian phòng phía sau, họ vẫn chẳng phát hiện được manh mối gì.

Nhỏ Hạnh đột nhiên chỉ tay vào chân giá gỗ đặt bánh trên bàn, hỏi anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu:

- Chiếc cúp kia lớn bằng cái chân giá này không?

Câu hỏi miệng của nhỏ Hạnh khiến những người trong nhóm Hải Âu giật thót. Anh thủ lĩnh vội nháy mắt ra hiệu cho nhỏ Hạnh nhưng đã trễ. Anh thanh niên mắt sáng của nhóm Mèo Rừng rảo nhanh lại bàn và tươi cười thò tay nhắc chiếc đĩa gỗ đựng chiếc bánh bông lan ra khỏi giá.

Hóa ra đó là một chân giá rỗng, bên trong lấp lánh quả cầu tròn gắn trên đầu chiếc cúp bạc.

Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu thở dài:

- Lại cũng là các em!

- Em đâu có biết các anh giấu chiếc cúp trong đó! - Nhỏ Hạnh áy náy phân trần.

Anh thanh niên mắt sáng một tay nhắc chiếc cúp bạc lên, tay kia đẩy đĩa bánh bông lan tới trước mặt bọn Quý ròm, giọng hào hứng:

- "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên" mà! Đừng trút phần nộ lên đầu các bạn nhỏ! Và đây là phần thưởng cho công lao của những người thông minh!

Cùng lúc đó, hàng tràng pháo tay của nhóm Hải Âu vang lên:

- Đúng rồi, đúng rồi! Đây là công lao của các bạn nhỏ chứ không phải của nhóm Mèo Rừng!

- Nhưng đó là những thành viên tương lai của nhóm Mèo Rừng! -

Anh thanh niên mắt sáng khoa tay trên đầu - Tụi này sẽ kết nạp các em đây vào nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên!

- Không dám Mèo Rừng đâu! - Nhóm Hải Âu phản kích - Các bạn nhỏ đây sẽ là thành viên của nhóm Hải Âu Vũng Tàu!

- Nhóm Mèo Rừng!

- Nhóm Hải Âu!

Đúng lúc đó, Quý ròm đứng lên, miệng nhồm nhoàm bánh.

- A, đại diện cho các bạn nhỏ đây rồi! - Cả hai nhóm đều reo lên -

Sao, các em sẽ gia nhập nhóm nào, Mèo Rừng hay Hải Âu?

- Tụi em không biết ạ! - Giọng Quý ròm bồn chồn - Tụi em sẽ quyết định sau! Bây giờ tụi em phải chạy ra bãi biển đã!

- Làm gì vội thế? Các em đã kịp ăn uống gì với các anh chị đâu!

Dạ, không được đâu ạ! - Miệng Quý ròm méo xệch - Tụi em bỏ quên quần áo đồ đạc ngoài bãi biển lâu lắm rồi! Bây giờ phải chạy ra xem sao!

Câu nói của Quý ròm khiến ba đứa kia tái mặt. Cả bọn liền hấp tấp đứng lên:

- Tụi em phải đi ạ!

- Đúng rồi, tụi em phải đi!

Rồi không đợi mọi người kịp nín thở, bọn trẻ vội vã lao vụt ra cửa, bên tai còn văng vẳng những tiếng gọi với theo:

- Nhớ đấy! Các em là Mèo Rừng!

- Đừng quên các em là Hải Âu đấy nhé!

Tiểu Long vừa chạy vừa lau mồ hôi:

- Hải Âu hay Mèo Rừng gì cũng được, miễn là hôm nay đừng hụt thêm một dịp tắm biển nữa!

Mạnh động viên:

- Đừng lo! Sắp tới đích rồi!

- Chưa tới đích đâu! - Quý ròm cười cười nhái giọng anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu - Các bạn phải tìm cho ra quần áo đồ đạc rồi dẫn bạn Tiểu Long đi "uống nước biển", sau đó dẫn bạn Hạnh đi ăn... hủ tiếu bò viên, lúc đó mới gọi là tới đích!

Nói xong, nó co giò phóng lẹ, mặc tiếng gầm gừ của Tiểu Long và tiếng la oai oái của nhỏ Hạnh phía sau.

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

Nguyễn Nhật Ánh

Nguồn: ThoiAoTrangcom
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA